

Хто правду чинить - іде до світла
Іван 3, 21

МЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• КВІТЕНЬ • 2010 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 4/63 •

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

«Воскресіння», фреска на штукатурці виконана близько 1305 року італійським художником Джотто де Бондоне (1267-1337) в капелі Скровеньї дельї в м. Падуя, Італія.

Сьогодні
у часописі «МЕТА»:

2 – 3 стор.

Великоднє послання
Архієпископа Львівського

Відійшов у вічність
о. Михайло Пришляк

Свята Місія у Сихові

4 – 5 стор.

У короні Богородиці -
каміння з Місяця і з Голготи

На Закарпатті всередині
дерева виявили викарбу-
вані хрести

Оздоровлення від папи
Івана Павла II

6 – 7 стор.

Плащаниця - свідок хрес-
них страждань нашого
Господа

о. Ґабрієле Аморт:
«У Ватикані орудує
сатана...»

8 – 9 стор.

Клуб знайомств. Щоб
серця єдналися в любові

Історичні документи.
Взаємне зняття анатем
між Східньою і Західньою
вітками Церкви

10 - 12 стор.

Перемога над сатаною

Міфи про індульгенції

«Воскресіння». Творчість
наших читачів

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

ВЕЛИКОДНЕ ПРИВІТАННЯ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА КИЄВО-ГАЛИЦЬКОГО УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА

*Високопреосвященним та Преосвященним Владикам!
Всечеснішим і всесвітлішим священнослужителям!*

*Високопреподобним і преподобним
ченцям і черницям!*

*Дорогим у Христі братам і сестрам – мирянам!
Мир у Господі і Божє благословення!*

Дорогі у Христі!

Наближається празник всіх празників і торжество всіх торжеств – Воскресіння Христове. З цієї нагоди сердечно вітаю усіх вас та бажаю вам святого і радісного Великодня. Особливо цього року, який проголошений Роком християнського покликання з наголосом на покликанні до богопосвяченого життя, хочу привітати тих, що в монастирях, чинах, згромадженнях та інститутах спільнотного життя здійснюють свій чернечий подвиг: освячують свої душі, служать Богові та ближнім. Дорогі ченці та черниці! Нехай милостивий Господь кріпить вас, благословляє ваш подвиг та дає нашій святій Церкві якнайбільше покликань.

Рівно ж вітаю членів нашої Церкви, які останніми роками виїхали в різні країни світу, шукаючи засобів для покращення свого життя. Питання міграції стане основною темою цього річного Синоду Єпископів, який відбудеться у вересні цього року. Ми міркуватимемо над тим, як маємо вам служити у нових обставинах вашого життя. Тому, коли зустрічатимете разом зі своєю громадою воскреслого Христа, будьте певні, що ми за вас молимося і стараємося допомогти вам розв'язувати нелегкі проблеми емігрантського життя.

За рік, від минулого Великодня, відбулося багато змін в економічній, політичній і соціальній сферах суспільства в усьому світі та, зокрема, в Україні. Така мінливість нашого буття може нас налякати і знеохотити. Однак щорічне святкування найбільшого в літургійному році празника Христового Воскресіння нагадує нам, що на протилежну нестабільності подій нашого земного життя слід поставити те, що Боже, яке є тривалим і незмінним. І ця правда дає нам підставу для нашої віри і надії.

На людські плани та діяльність впливає багато внутрішніх і зовнішніх чинників, тому ми не можемо на них будувати свого життя. Натомість Божє правда і любов не минає, а слугує надійною основою для нашого існування і спонукає нас із глибоким спокоєм у серці віддати себе у руки предоброго Небесного Отця.

Ісус Христос усе Своє життя на землі присвятив проповіді про Свого Отця, а Своїм воскресінням це остаточно і назавжди підтвердив. Тож зустрічаймо цей великий празник, цей доказ Божої турботи про наше добро, з великою радістю і вдячністю. Бажаю вам, дорогі у Христі, такого розуміння змісту всього життя Ісуса Христа від чудесного зачаття до світлого воскресіння. Оминаючи всі земні тривоги, з твердою вірою у Господа Бога, у щирій надії зустрічаймо Воскреслого та приймімо Його любов, і тою вірою, надією та любов'ю ділимося з усіма ближніми.

Христос воскрес!

† ЛЮБОМИР

*Дано у Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
16 березня 2010 року.*

**ВСЕСВІТЛИШИМ ТА ВСЕЧЕСНІШИМ ОТЦЯМ,
ВИСОКОПРЕПОДОБНИМ І ПРЕПОДОБНИМ ОТЦЯМ,
ЧЕНЦЯМ ТА ЧЕРНИЦЯМ,
ДОРОГИМ ТА ДОСТОЙНИМ МИРЯНАМ
ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ**

Мир усім Вам у Господі та Божє благословення!

«Воскресіння Твоє, Христе-Спасе, ангели оспівують на небесах, і нас на землі сподоби чистим серцем Тебе співом прославляти» (Утрєня Пасхи).

Цей невеликий тропар голосить про те, що на небесах радіють ангели від Воскресіння Христового, а нас, людей, закликає прославляти Господа співом. До гідного ж оспівування Христового Воскресіння потрібно чистоти серця. Ніхто не може хвалитися тим, що співає на славу Бога, хоч би така особа посідала найкращий голос, але серце її затемнене гріхом. Тому ми усі готуємося до свят Воскресіння Господнього щирим розкаянням у своїх гріхах. Бо гріх – це образа Бога, який не дозволяє Його славити, а навпаки – принижує людину і чинить її гідною вічної кари.

Жінки, котрі майже постійно слідували за Ісусом під час Його земного життя, були одними з перших, хто прибув до місця Його поховання у відповідний час. Вони бажали найдорожчими пахощами намастити Тіло Христа, хотіли прислужитися Йому, принаймні, чимось, по смерті. Але коли прибули до гробу, де був похований Господь, не знайшли Його: гріб був порожній, камінь відкочений, полотнище й хустка, котрими був обв'язаний Ісус, лежали в гробниці, і тільки світлі ангели у вигляді чоловіків у блискучих одягах звіщали, що Він воскрес. Для жінок це було незрозумілим. Вони кілька разів, можливо, напереміну, бігали до гробу, де був похований Господь, і бажали побачити Його

так, як вони собі це уявляли. Проте чинили це надаремно.

В житті не завжди стається по волі людини, бо воля Господня вища. Зрештою, попередні промови Христа були оповіщенням, що Він буде розп'ятий, але третього дня воскресне. Звичайно, апостоли тоді дуже мало розуміли про воскресіння, навіть тоді, коли стали свідками воскресіння Лазаря – брата Марти та Марії (пор.: Ів. 11,43-44). Спаситель говорив, що Він воскресить Лазаря, а Марта, сестра Лазаря, відповіла, що знає про загальне воскресіння людей. Нам мало відомо, як тодішні люди духовно сприйняли воскресіння Лазаря. Та що вони думали про воскресіння Христа? Не вірили! Бігали до гробу Спасителя, переконувалися у відсутності Його Тіла, припускали, що його викрали (пор.: Ів. 20,2). Не довіряли одні одним, сумнівалися, бо забули, що Він говорив їм про Своє воскресіння. А Господь зовсім не жартував, коли навчав людей, у тому числі і про воскресіння, бо Він – Правда. Це люди не могли збагнути Його слів у своїх головах та своїх серцях. Така недовіра й неприйняття Бога, Його навчання та воскресіння, триває в більшості людей аж до сьогоднішнього дня.

З іншого боку, всяка недовіра й заперечення воскресіння Христа не може затьмарити цього історичного факту, тому що він таки відбувся, люди стали свідками цього. Першими свідчили, власне, вороги Христа – сторожа та юдейська старшина, яка старалася замовчати та перевернути цей факт (пор.: Мт. 28,11-13). Серед нашого люду, котрий вважає себе віруючим, також знайдемо немало осіб, котрі байдуже ставляться до воскресіння Господнього. Розуміється, що до святкування – так, його приймають навіть атеїсти – аби сісти за стіл, добре накритий смачними стравами... Але стосовно життя поза гробом, стосовно відповідальності за своє життя у потойбічному світі, за вічну нагороду та незмінне покарання багато хто з людей сміється з цього й зовсім не бажає про це думати і цим перейматися. А «Христос справді воскрес і з'явився Симонові» (Лк. 24,34) – щоб нас утвердити у вірі в вічне життя. Багато людей радо приймає певні церковні обряди, але змінити свій спосіб життя, полишити темні діла, позбутися практики образи Бога – не бажать. Тому усім нам необхідно дозволити Господу, щоби змінив нас на краще. Святий апостол Павло нагадує, що «Христос воскрес для нашого оправдання» (Рм. 4,25), а люди бояться це розуміти, не бажать приймати цього оправдання.

Соромно було б нам, коли б наше життя закінчилося в обмані та кривдах, в несправедливому пануванні одних над одними та в знуванні могутніх над безборонними. Апостол народів навчає: «На це бо Христос умер і воскрес, щоб і над мертвими, і над живими панувати» (Рм. 14,9). Тож радіймо тим, що над нами розтягається справедливе Божє панування. Бог, що помер за спасіння людини, показавши Свою любов до неї аж до пролиття крові, засвідчив Свою безмірну любов до кожної особи. Любов перемогла ненависть, життя подолато смерть, прощення знищило гріх, смирення знівечило гординю. Радіймо тим, що наш Спаситель відчинив для кожної людини вхід до Небесного щастя! Борімося за те, щоби здобути вічне щастя та вічну радість, бо це – усім під силу!

Вітаю усіх вас, достойні сестри й брати, зі святом Воскресіння Христового! Вітаю усіх, як учасників вічного життя! Хай Господь усіх благословить Своєю духовною радістю, безмежністю дарів, праведністю життя, миром, спокоєм, взаємним розумінням, добрим здоров'ям, взаємною повагою. Бажаю, щоб радість Господнього Воскресіння ввійшла у кожне людське серце: праведних і грішних, старших і молодших, сильних та слабких, вільних та поневолених, хворих і здорових. Радіймо з Пресвятою Богородицею, з усіма Ангелами та Святими Неба, єднаймося з цілим світом у славленні нашого Господа Ісуса Христа! Хай Його ім'я буде прославлене кожним людським серцем!

*Христос Воскрес! Воістину Воскрес!
Благословення Господнє на Вас!*

**† ІГОР
Архiepіскоп Львівський УГКЦ**

Дано у Львові,
при Архикатедральному Соборі св. Юра
в Лазареву суботу дня 27 березня 2010 року Божого

Свята Місія у Храмі Різдва Пресвятої Богородиці

21 березня Високопреосвященний Архiepіскоп Ігор (Возняк) прибув на запрошення протоієрея Ореста Фредини до храму Різдва Пресвятої Богородиці (м. Львів, Проспект Червоної Калини, 70). Спільна Божественна Літургія стала урочистим завершенням тижневих великопісних духовних наук, що проводилися у цьому храмі. Звертаючись із пастирським словом до вірних, Архiepіскоп Львівський закликав присутніх зберігати свою душу й тіло, які створені за подобою Божою, у чистоті та праведності, щодня і що-

хвилини постановляти собі позбуватися гріха, немовби викреслюючи його з написаної сторінки нашого життя. Саме в такий спосіб уможливорюється пречудова нагода вдосконалитися на шляху спасіння у Господі нашому Христі Ісусі.

Наприкінці Літургії парох храму протоієрей Орест Фредина подякував Владиці Ігорю за відвідини парохії. Цього ж дня у рамках завершення великопісних місій у сихівській церкві коротеньку науку провів о. Теодозій Янків, ЧСВВ. Благословляючи та на-

становляючи дітей, а також їхніх батьків, отець Теодозій освятив принесені образки й хрестики.

Особливістю цього річного реколекцій також стало те, що при храмі Різдва Пресвятої Богородиці були виставлені для почитання мощі святого Івана Христителя.

**Зоряна ГРАБИК,
прес-секретар Львівської Архiepі-
пархії.**

*Сторінки підготовано
прес-службою Львівської
Архiepіпархії УГКЦ*

Звернення Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства Української Греко-Католицької Церкви до Президента України

Синод Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства Української Греко-Католицької Церкви ухвалив Звернення до Президента України Віктора Януковича із закликом подбати про рівність перед законом усіх Церков та релігійних організацій України

Високодостойний Пане Президенте! Зібравшись на черговому засіданні Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства Української Греко-Католицької Церкви, що проходив у Львові-Брюховичах 24-25 березня ц.р., ми хочемо разом привітати Вас на найвищому посту нашої держави. Блаженніший Любомир від нашого імені вже вітав Вас, коли було оголошено остаточні результати цьогорічних президентських виборів. Тепер ми бажаємо зробити це спільно як провідники єпархій та екзархатів на території України і висловити Вам певні міркування.

Насамперед хочемо запевнити Вас у наших молитвах. Щодня ми всі – єпископи, духовенство, чернецтво і миряни – благаємо у Господа для Вас і всіх посадових осіб, які відповідають за загальне благо нашого народу, Божих благодатей, особливо світла мудрості, мужності у виконанні Ваших нелегких обов'язків.

Крім молитви, ми заохочуємо всіх вірних нашої Церкви, зокрема й тих, що обіймають відповідальні державні посади чи здійснюють важливі суспільні функції, та всіх людей доброї волі до сумлінного виконання своїх обов'язків, вбачаючи у цьому підставу для нашої надії на покращення життя у державі. Навчаємо їх не шукати власної користі чи вигоди для наближених до них осіб, а чесно та сумлінно працювати, шануючи гідність і права кожного громадянина, культурну, релігійну й історичну спадщину цілого українського народу. Все це ми вважаємо нашим внеском у розвиток держави, обєригати яку Ви присягали перед Господом і людьми, посідаючи пост Президента України.

Українська Греко-Католицька Церква не є одинокою релігійною спільнотою, яка молитвою і чесною працею бажає підтримувати державну владу, сприяючи злагоді, поступу і процвітання нашого народу, – але однією із них! Тому нам прикро констатувати, що у той день, коли Ви складали президентську присягу, нас і представителів багатьох інших Церков, всупереч встановлених державним правом процедури та сформованій за роки незалежності України традиції, не запросили до спільної молитви в нашій спільній духовній святині – соборі Святої Софії. Ми шануємо Ваші особисті релігійні переконання, але, як найвища посадова особа Української держави, Ви повинні поважати людей, які моляться за благо цієї держави та тих, що нею провадять. І хоча безпосередня присутність кількох представників нашої Церкви на урочистостях з нагоди важливих подій є тільки репрезентативною, однак ми представляємо багатомільйонний віруючий народ Божий, який очікує від Вас мудрого провodu та належної пошани. Такі прикри випадки не повинні більше повторюватися і ми

закликаємо Вас подбати про це.

Наша держава є поліконфесійною, на відміну від деяких країн світу, в яких лише одна релігійна організація втішається привілейованим статусом на протипагу всім іншим деномінаціям. Відповідно до законодавства України, всі наші Церкви й віросповідні спільноти, належно зареєстровані в державних органах, наділені однаковими правами. У зв'язку з цим ми звертаємося до Вас як до гаранта Конституції, щоби ця рівноправність перед законом та в публічному житті усіх Церков та релігійних організацій була сумлінно дотримана, адже протегування якоїсь однієї конфесії над іншими лише поглиблюватиме роз'єднання між громадянами нашої держави, що завдало б величезної шкоди всьому українському народові. Напевно, не зайвим у цьому контексті кожному з нас буде постійно пригадувати собі євангельську пересторогу про сумні перспективи «розділеного царства» (пор. Мт. 12, 25). А саме такий сценарій намагаються нав'язати Україні ті сили, що не цінують її історичних традицій, не можуть змиритися з її сучасним статусом та не пов'язують з нею свого майбутнього.

Ми хочемо також висловити свою стурбованість із приводу того, що українське суспільство виявляє надзвичайно низький рівень довіри до влади. Однією з причин такої ситуації, на нашу думку, є легковажне ставлення самих можновладців до законів, зокрема, до Основного закону України – Конституції. Громадяни не будуть поважати тієї влади, яка не шанує сама себе, діє лише на догоду якійсь політичній групі чи обслуговує чийсь фінансові інтереси. Тому до Вас, як гаранта Конституції і всього правопорядку, наше велике прохання: не допускати порушень та не обдуманих змін законів. На Вас покладена велика відповідальність – зробити все можливе задля утвердження верховенства права та пошани до влади.

Ми хочемо і намагаємося допомагати суспільству виховувати свідомих та відповідальних громадян. Але якщо в політичному житті визначальними стають корисливі приватні чи групові інтереси, якщо ті, хто покликаний до суспільного провodu, самі порушують та спонукають інших переступати загальноприйняті етичні норми, наші зусилля дуже обмежені. Бо, окрім моральних принципів та засад, що їх ми як Церква прагнемо прищепити через наше навчання, молоде покоління хотіло б мати живі приклади для наслідування серед сучасних державних мужів і жінок. Тому знову просимо Вас подбати, щоб у владні структури потрапляли справді гідні особи, чесні й відповідальні перед народом, а не підліві виконавці чийсь особистої чи вузькопартійної волі.

Сьогодні ми найбільше чуємо про економічні справи, подолання кризи, але народові від цього не стає легше. І причина дуже проста: не від самого хліба людина стає щасливою, і не від хліба залежить добробут нації, а від того, наскільки громадяни слухають Боже

Слово (пор. Мт. 4, 4), наскільки всі, хоч би яке мали завдання у спільноті, чесно, відповідально, прозоро, сумлінно виконують свої обов'язки. Саме до цього ми повинні закликати наш народ, того самого люди сподіваються від нас, для цього всі ми очікуємо від Вас, пане Президенте, глибокого розуміння та всебічної підтримки.

І ще на один аспект хочемо звернути увагу. Беручи до уваги те, що Україна є однією з найбільших держав у Європі – і щодо території, і щодо кількості населення, – всі ми повинні насамперед керуватися турботою про справжнє добро власного народу, не діяти на догоду інтересам чи забаганкам інших держав. Український народ жертвоував своєю незалежністю і заслуговує на те, щоб дії влади відповідали його історичним традиціям, національній ідентичності та насущним (не тільки економічним) потребам. Вагомим здобутком та критерієм для оцінки діяльності будь-якого президента чи уряду є також те, наскільки вони зберегли і примножили надбання свого народу, щоб передати їх майбутнім поколінням. Не можна задля тимчасової користі чи сумнівної вигоди легко позбуватися духовних скарбів наших батьків і дідів, природних багатств нашої землі та економічного потенціалу України.

Багато ще можна назвати інших проблем, але ми зупиняємося лише на тих, які вважаємо надзвичайно важливими і першорядними. Ми переконані, що усіх їх необхідно вирішувати, налагоджуючи контакт із суспільством та його інституціями. Влада повинна почуватися відповідальною перед своїми громадянами, правдиво їх інформувати та реагувати на їхні оправдані очікування. Треба й надалі забезпечувати можливість для громадян вільно висловлювати свою думку, прямо ставити запитання і діставати на них вірогідні, правдиві відповіді.

Високодостойний Пане Президенте! Ви є віруючою людиною і очолюєте віруючий у своїй переважній більшості народ. Ви знаєте, що «віра чинна любов'ю» – як навчає нас святий апостол Павло (пор. Гал. 5, 6). Ми хочемо цей наш лист до Вас закінчити побажанням, щоб у виконанні своїх відповідальних завдань Ви керувалися любов'ю до народу, демократичним волевиявом якого Ви отримали цю велику відповідальність за його долю. А ми своїми молитвами і працею підтримуватимемо усі Ваші добрі наміри і плани, які бажаєте здійснити. Нехай милостивий Господь щедро благословить Вас і дає Вам усі потрібні благодаті для належного виконання Вашого завдання перед самим Господом і перед тим народом, що покликав Вас бути своїм провідником.

Львів-Брюховичі, 25 березня 2010 року Божого

Від імені Синоду Єпископів
Києво-Галицького Верховного
Архиепископства
Української Греко-Католицької Церкви
† ЛЮБОМИР

БЛАЖЕННІШИЙ ЛЮБОМИР ПРИВІТАВ ЛІНУ КОСТЕНКО З ЮВІЛЕСМ

Глава УГКЦ надіслав вітального листа видатній українській письменниці Ліні Костенко з нагоди її 80-літнього ювілею. Текст привітання був зачитаний зі сцени «Українського дому», де 22 березня відбувалася презентація ювілейного видання роману Ліни Костенко «Берестечко».

Як зауважило інтернет-видання «Українська правда», виголошення благословіння від Блаженнішого Любомира стало несподіванкою для ювілярки. У листі-привітанні, зокрема, йдеться: «Нічого Вам не бажано від себе, бо не знаю, що насправді було би Вам на користь. Бажаю хіба тільки одне: щоб ті дари, якими милостивий Господь хоче Вас нагородити, Ви прийняли від Нього з великою вдячністю. Молюся у Вашому наміренні, бо для мене слова, якими говорите, звучать пророчно, звіщають Божу правду і підтримують на дусі. Сердечне Вам спасибі».

ПРО ЛІКВІДАЦІЮ, ПІДПІЛЬНЕ ЖИТТЯ І ВІДРОДЖЕННЯ УГКЦ МОЖНА ДІЗНАТИСЯ НА ВИСТАВЦІ

У приміщенні Національного музею імені Андрея Шептицького у Львові (просп. Свободи, 20) відкрито виставку «До світла воскресіння крізь терни катакомб», яка присвячена 20-річчю легалізації УГКЦ. Підготував фотовиставку Інститут історії Церкви Українського католицького університету, і вона вже експонувалась у Києві.

На стендах показано життєві історії представників греко-католицького духовенства, чернецтва та мирян, у кожній з яких – неповторна людська доля. Всі разом вони є свідченням глибокої християнської віри та незламної вірності своїй Церкві й народу. Хронологічно виставка охоплює період від 1939-го до 1991 року та відображає три важливі етапи трагічної і водночас героїчної історії УГКЦ у XX столітті – насильницьку ліквідацію, підпілля та легалізацію в 1989 році. За задумом розробників проекту, матеріали фотовиставки на окремих прикладах повинні узагальнити й представити становище цілої Церкви в умовах переслідувань, розкрити форми спротиву й підпільної діяльності духовенства та мирян, методи боротьби за визнання своїх прав.

Ювілейна фотовиставка триватиме до 15 квітня і чекає на відвідувачів щодня, крім понеділка, з 10.00 до 18.00.

ПАПА ВЕНЕДИКТ ХVІ ПРИЗНАЧИВ ПРЕОСВЯЩЕННОГО ВЛАДИКУ МІЛАНА (ШАШКА) ЄПАРХОМ МУКАЧІВСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЄПАРХІЇ

17 березня у Ватикані повідомлено про те, що Папа Бенедикт ХVІ призначив дотеперішнього титулярного єпископа Бононії та Апостольського адміністратора ad nutum Sanctae Sedis Мукачівської Греко-Католицької єпархії Преосвященного владика Мілана (Шашка) єпархом цієї церковної адміністративної одиниці.

Владика Мілан, який, як Апостольський адміністратор, очолював Мукачівську греко-католицьку єпархію від 12 листопада 2002 року, народився 17 вересня 1952 року у Словаччині. Після закінчення школи вступив до Згромадження Місіонерів, вивчав філософсько-богословські предмети у Братиславській семінарії, а в 1976 році прийняв священничий сан. Виконував різні душпастирські обов'язки а також відповідальні служіння в Згромадженні. Після навчання у Римі, де здобув ліценціат з богослов'я духовності, протягом шести років працював в Апостольській Нунціатурі у Києві, а також душпастирював на Закарпатті. Після призначення Апостольським адміністратором Мукачівської греко-католицької єпархії архієрейську хіротонію здійснив 6 січня 2003 року Слуга Божий Іван Павло ІІ.

ВЛАДИКА МИХАІЛ (КОЛТУН) ВІДВІДУЄ МОНАСТИРІ СОКАЛЬСЬКО-ЖОВКІВСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

22 березня Владика Михайл (Колтун), Єпарх Сокальсько-Жовківський, відвідав монастир сестер-служебниць НДМ у місті Жовква. Після відслуження Часу Правлячий архиєрей разом із Провінційною настоятелькою сестрою Надією Котур СНДМ відвідав усіх хворих монахинь, яким, підтримуючи їх на дусі, уділив своє пастирське благословення. Також Владика провів бесіди із сестрами-кандидатками, ділячись своїм власним досвідом і повчаючи, як «...берегти і розвивати своє покликання у чистоті, послусі, убожестві і покорі. Жертвувати себе задля інших, щоб ми могли збагачуватись Божою ласкою, щоб Господь через нас міг діяти для усіх інших».

Після відвідин сестер-служебниць Владика Михайл на запрошення ігумена о. Пантелеймона, ЧСВВ прибув до монастиря Чину Святого Василя Великого, що у селі Крехів на Жовківщині. Там відбулися дні духовної віднови, на яких Владика Михайл провів конференції із братами-монахами.

Салезіянське Згромадження в Україні з сумом сповіщає, що 11 березня 2010 року, після тривалого періоду хвороби, упокоївся в Бозі митрофорний протоієрей Михайло Пришляк. Отець Михайло відійшов у вічність на 88-му році життя, 68-му чернечого покликання і 56-му свя-

Відійшов у вічність о. Михайло Пришляк

щенства. Покійний належав до Салезіянського Згромадження, у якому посвятив своє життя Господеві і молоді, наслідуючи приклад св. Івана Боско.

12 березня у церкві Покрова Пресвятої Богородиці (Львів, вул. Личаківська, 175) відслужено парастас, а 13 березня – Чин похорону. Отця поховано на Винниківському кладовищі.

КОРОТКИЙ ЖИТТЄПИС

Отець-мітрат Михайло Пришляк народився 30 вересня 1922 року в с. Ніновичі Ярославського повіту. У 16-річному віці відбуду до Італії, де навчався в Салезіянській малій семіна-

рії в м. Івреа (1938-1942), після чого вступив до новіціату Салезіянського Згромадження і 15 серпня 1942 року склав перші обіти. Всю салезіянську формуцію пройшов в Італії. У 1959 році отримав науковий ступінь доктора філософії, а у 1965-му – доктора політичних наук. Рукоположений у священство архієпископом Іваном Бучком у Римі 8 грудня 1954 року. З нагоди свячень обрав собі, як життєве кредо та мету, фразу з Євангелія: «Ut unum populum sint» – «Щоби всі було одно» (Ів. 17,11).

Належав до монашої спіль-

ноти салезіян у Римі, що займався веденням української Папської малої семінарії в Римі для українських юнаків з діаспори, протягом 1983-1989 років був у ній настоятелем.

Після виходу нашої Церкви з підпілля отець Михайло повернувся на Батьківщину і, як один із перших українських салезіян, розпочав разом з іншими своїми співбратами працю над заснуванням спільноти цієї монашої вітки у Львові. Активно займався місієюною працею серед молоді.

Прес-служба Салезіянського Згромадження східного обряду

КАНАДСЬКІ АНГЛІКАНИ-КОНСЕРВАТОРИ ОГОЛОСИЛИ ПРО ПЕРЕХІД ДО КАТОЛИЦИЗМУ

Ще одна група консервативних англікан оголосила про бажання перейти в повне сопричастя з Апостольською Столицею. Лідери Англіканської католицької церкви Канади надіслали префектові ватиканської Конгрегації з віровчення кардиналові Вільяму Леваді прохання про утворення на основі їхньої Церкви католицького ординаріату.

АКЦК входить до складу Традиційного англіканського співтовариства – всесвітнього консервативного об'єднання, яке порвало з архієпископом Кентерберійським і яке нараховує близько 400.000 віруючих. У 2007 році лідери ТАЦ надіслали до Ватикану листа з проханням розробити процедуру переходу англіканських спільнот в повне сопричастя зі Святим Престолом. Конгрегація з віровчення розпочала відповідну роботу, внаслідок чого в листопаді минулого року з'явилася апостольська конституція Папи Бенедикта XVI «Anglicanorum Coetibus». Цей документ дозволяє цілим групам англіканських спільнот переходити в католицизм, зберігаючи при цьому часткову автономію та англіканські богослужбові традиції. Раніше про перехід під омофор Риму вже оголосили консервативні англікани Австралії та США.

БРАЗИЛЬСЬКІ КАТОЛИКИ ПОДАЛИ ПОЗОВ ПРОТИ ТВОРЦІВ ФІЛЬМУ «2012»

Католицька Церква Бразилії подала до суду на голівудську компанію «Columbia Pictures». Підставою для позову стало неправомірне, як вважають віруючі, використання у фільмі «2012» зображення знаменитої статуї Христа в Ріо-де-Жанейро: за сюжетом, вона піддається руйнуванню гігантською хвилею. Спархія Ріо-де-Жанейро, яка, за законодавством Бразилії, є власницею авторського права на статую до 2032 року, зажадала компенсації.

Статуя Христа-Спасителя знаходиться на висоті 709 метрів над рівнем моря на горі Корковадо («Горбата гора»). Розмах рук Христа – 30 метрів. Церемонія відкриття статуї відбулася 12 жовтня 1931 року. За минулі 78 років її лише двічі реставрували – в 1980 і 1990 роках. У липні 2007 року майже 100 млн. користувачів інтернету у всьому світі вибрали фігуру Христа-Спасителя як одне із семи сучасних чудес світу.

У ФРАНЦІЇ ПОГРАБОВАНО 204 ХРАМИ

У Франції останнім часом мародери все частіше почали грабувати й оскверняти церкви. Тільки за останні шість місяців в країні були пограбовані 204 церкви. Головним чином злодії крадуть у храмах дорогі начиння і витвори церковного мистецтва.

Крім того, зафіксовано чимало випадків святотатства й осквернення не лише католицьких храмів, а й мечетей та синагог.

ФРАНЦУЗЬКІ ЄПІСКОПИ НЕ ВИЗНАЮТЬ ТЕЛЕФОННОЇ СПОВІДІ

Конференція католицьких єпископів Франції виступила проти сповіді по телефону. У своєму комюніке владики підкреслили, що такого вигляду сповіді Католицька церква у Франції в жодному разі не прийме.

Така заява стала реакцією на програму «Дріт Господній», розроблену компанією «Aabas Interactive». Передбачалося, що за допомогою цієї програми люди, які не здатні самі ходити до церкви, зможуть сповідатися по телефону. При цьому не було передбачено жодної присутності священника – слова того, хто сповідається, просто записувалися на сайт. Творці програми стверджували, що таким чином можна спілкуватися з Богом безпосередньо і що, крім випадків смертних гріхів, подібної сповіді для християнина цілком достатньо.

Католицька Церква не прийняла такої форми сповіді, підкресливши роль священника при здійсненні таїнства. У своєму комюніке французькі єпископи заявили, що не слід плутати терміни і називати сповіддю користування телефонною програмою.

А декілька місяців тому повідомлялося про те, що можливість відбутися «віртуальну сповідь» з'явилася у мешканців Латвії. Її надав нещодавно відкритий портал Greksudze.lv. Портал надає можливість вговоритися всім, кому це необхідно. При цьому тому, хто «сповідається», забороняється розмішувати на сайті свої особисті дані. Чи читає ці «віртуальні сповіді» священник хоч якоїсь конфесії, залишається невідомим.

У короні Богородиці – каміння з Місяця і Голготи

Папа Римський благословив дві нові корони для образу Чорної Мадонни Ченстоховської (ця ікона – головна святиня Польщі – шанується як чудотворна як католиками, так і православними). Ці ювелірні шедеври були створені на пожертвування тисяч поляків. Делегація на чолі з при-

ором монастиря паулінів у Ясній Гурі о. Романом Маєвським представила корони Венедикту XVI наприкінці генеральної аудієнції 3 березня.

Автор корон – відомий майстер із Гданська Маріуш Драпиковскі. Корони виконані із золота, і, за словами автора, несуть в собі глибокий символізм. Богородиця, як Місяць, світить відбитим світлом Христа-Сонця. Три зірки у центрі корони Богоматері символізують те, що вона залишалася Дівою до, в час і після народження Ісуса. Для зірок використано незвичайний матеріал – камені з Місяця, Марса і Меркурія. Вони були пожертвовані монастиреві півтора роки тому, а достовірність каменів підтверджена лабораторією NASA. Крім того, корона прикрашена янтарними ліліями із вкрапленням рослинного орнаменту та шестикутними зірками. В основі корони – голуб, який символізує Святого Духа, по боках – камені з гроту в Назареті. На зубцях поміщено сім великих перлин рідкісного блакитного кольору.

Корона Христа прикрашена діамантами і рубінами. У її основі поміщено камінь з Голготи, переданий францисканцями. У центрі знаходиться брошка XVII століття з символами Страстей Господніх. Корона увінчана хрестом на янтарному яблуці. Всього в обидві корони інкрустовано понад 2100 діамантів.

Папа також благословив лампаду, яка буде використана на торжествах на честь 500-ліття явління Богоматері в Мотта ді Лівенца. Понтифік оцінив незвичайну художню форму лампади.

На тій же аудієнції був присутній особливий гість – Еудженіо Ваньї, працівник Червоного Хреста, який протягом 178 днів був заручником мусульманських повстанців на Філіппінах. Він повідомив, що дізнався про те, що Папа просить про його звільнення, від своїх поневолювачів. «Відчуття участі Папи додавало мені мужності в ті жахливі моменти, – говорить Ваньї. – Я боявся, що вони обезголовлять мене. Сьогодні я разом зі своєю сім'єю прийшов подякувати йому».

Папа Римський закликав католиків Англії боротися з Біллем про рівність

Папа Римський Венедикт XVI, який має намір у 2010 році здійснити візит до Великобританії, закликав католицьких єпископів Англії та Уельсу продовжувати боротьбу проти запропонованого лейбористським урядом Білля про рівність, який може зобов'язати Церкву приймати на роботу і допускати до вищих керівних посад людей з нетрадиційною сексуальною орієнтацією, повідомляє британська телерадіомовна корпорація BBC.

Виступаючи напередодні візиту перед делегацією католицьких єпископів Англії та Уельсу, які здійснюють паломництво до Ватикану, Папа висловився проти закону про рівність, який, з одного боку, покликаний боротися з дискримінацією в суспільстві, а з іншого – може накласти офіційну заборону на право Римо-Католицької Церкви не допускати до керівних позицій відвертих гомосексуалістів та лесбіянок. «Ваша країна

відома своєю позицією з відстоювання рівних можливостей для всіх членів суспільства. Проте ефектом деяких законодавчих актів, покликаних здійснити це завдання, можуть стати невинуватні обмеження, які будуть накладені на свободу релігійних громад і суперечитимуть їхньому віросповіданню», – сказав Венедикт XVI. Папа також додав, що Білль про рівність також протирічить в деяких аспектах «природному закону» про гарантії рівності.

Законопроект, запропонований у 2008 році главою лейбористської фракції в Палаті громад Гаріет Гарман, містить нове, вужче визначення релігійного працівника. Таким чином, якщо закон буде ухвалений парламентом, то католицьке духовенство вимушене буде або йти проти своєї віри, приймаючи на роботу людей з нетрадиційною сексуальною орієнтацією, або переслідуватися законом за дискримінацію.

Свого часу лейбористи також хотіли зобов'язати престижні у Великобританії релігійні католицькі школи приймати як мінімум чверть учнів, які належать до інших конфесій, проте плани ці не були реалізовані після потужної кампанії з боку католиків. Крім того, за останній рік у Сполученому Королівстві закрилося багато католицьких притулків після того, як їм заборонили відмовляти гомосексуальним парам в усиновленні дітей.

Заклик Папи Римського викликав обурення серед британських правозахисників, які борються з дискримінацією в суспільстві. Так, Національне світське товариство Великобританії заявило, що має намір розпочати протестну кампанію геїв, лесбіянок, феміністок, а також усіх, хто піддався дискримінації з боку духовенства. «Британські платники податків заплатять 20 млн фунтів стерлінгів, аби візит Папи Римського відбувся, – візит, під час якого він уже

точно критикуватиме рівноправність і про-славлятиме дискримінацію», – заявив BBC президент товариства Тері Сандерсон.

Офіційний представник урядового агентства з питань рівноправ'я був обережнішим у словах, проте також дав зрозуміти, що Великобританія продовжить свою політику зі створення суспільства рівних прав. «Ми упевнені, що

всі повинні мати рівні шанси в житті і не повинні піддаватися дискримінації. Білль про рівність зробить Британію найсправедливішою країною», – заявив він.

Ватикан, проте, матиме підтримку британських католиків – другої за кількістю віруючих християнської конфесії у країні (після англіканів).

Перукар-комуніст стверджує, що його оздоровив Іван Павло II

Понад 30 років тому, працюючи в салоні поблизу Ватикану, він регулярно стриг волосся польському священникові Каролу Войтилі, зовсім не знаючи, з ким має

справу. «Він сказав мені, що є єпископом Кракова, але для мене всі вони були просто священниками. До всіх я звертався «падре», – розповідає перукар.

Отець Кароль, як стверджує Джованні Веччіо, збудив його симпатію, оскільки мав іноземний акцент, а сам Веччіо в 70-х роках працював за кордоном. «Я впізнав по акценту, що він був іноземцем. Я сказав до нього: «Я бачу, що отець також є оstarбайтером!» Ми розмовляли італійською і німецькою мовами про мою дружину і дітей», – розповідає він і додає, що «відразу побачив доброту в його

очах».

Коли опинився в лікарні, то побачив ті самі очі на знімку біля входу до відділення. Стверджує, що саме тоді оздоровився. «Наші очі зустрілися», – розповідає Веччіо, який відразу впізнав на фотографії свого старого клієнта. Він потрапив до лікарні для операції на грижу. Переконаний, що тим, що через хвилину більше лікар повідомив йому, що грижа була чудесно вилікувана, завдячує Папі Римському.

Дж.Веччіо розповів про своє зцілення ватиканській Конгрегації у справах канонізації святих. Італійські

медіа також охоче наводять його спогади, зацікавився ними навіть британський «Times». Веччіо розповідає, що поняття не мав, ким був «польський прелат», оскільки усе життя був комуністом і його це мало цікавило.

Хоч Папа Римський, який боровся з комунізмом і комуністи пробували його вбити, – як стверджує він, – і змінив його життя, але визнає, що сам до сьогодні в гаманці носить свій квиток члена комуністичної партії. «Я не вважаю, щоб була велика різниця між Католицькою Церквою і комуністичними ідеями», – переконаний він.

Всіх нас жахнули сцени руйнувань і смерті на Гаїті. Багато хто з нас хотів би прийти на допомогу жертвам землетрусу Гаїті. Поза цим, вже виголошено чимало проповідей, мета яких – допомогти нам з'ясувати, як Бог, який є Любов, міг допустити подібну трагедію. Одне з найбільш шокуючих пояснень було запропоновано відомим американським євангелістським проповідником Пітом Робертсоном. На його думку, Гаїті прокляте Богом за «договір з дияволом», який засновники цієї країни нібито уклали свого часу, аби добитися незалежності від Франції. Коментарі Робертсона, як і слід було очікувати, викликали шквал обурення.

До слова, 80 відсотків мешканців Гаїті є по хрищенні католиками. Є у цій острівній державі й інші християнські Церкви. Відомо також, що більшість мешканців Гаїті практикує демонічний культ Вуду, а колишній диктатор Гаїті Дювальє фактично перетворив його на державну релігію.

Звичайно, не можна заперечувати, що у Старому Завіті є немало прикладів покарань, зісланих на народи від імені Бога за ідолопоклонство чи порушення етичних норм, і деякі християни й сьогодні звертаються до цих текстів, інтерпретуючи в їхньому світлі сучасні події. Проте справжні католики у пошуках відповіді на питання, як поступав Бог із гріхом, звертають свій погляд в іншому напрямку. Їм досить буде поглянути на Розп'яття, яке знаходиться у кожному храмі: в стражданнях Христа

Духовний аспект трагедії на Гаїті

Розп'ятого Бог, спонукуваний любов'ю, примирився з грішною людиною. Самі євангелістські пастори дуже люблять у своїх проповідях цитувати вірш з Євангелії від Івана 3,16: «Бо не послав Бог Сина Свого, аби судити світ, але щоб світ врятований був через Нього». Вдумаймося як слід у сенс цих слів...

У трагедії на Гаїті, ймовірно, будуть далекосяжні наслідки. І не лише для тих, хто втратив там своїх близьких, але й для всього покоління, яке стало свідком руйнувань. І необхідно зробити правильний висновок з того, що сталося там.

Чимало пресових агентств у зв'язку з катастрофою на Гаїті згадують порівняно недавній ураган Катрін, який спустошив узбережжя Мексиканської затоки у США, або землетрус у Мехіко 1985 року. Проте за своїм психологічним впливом на сучасників стихійне лихо на Гаїті, мабуть, ближче до Лісабонського землетрусу 1755 року: той землетрус супроводжувався цунами і пожежею, практично все місто було зруйноване, а близько одного мільйона людей загинуло. Катастрофа в Лісабоні змінила мислення багатьох провідних інтелектуалів, «володарів дум» XVIII століття, включаючи Вольтера і Канта. Землетрус стався в день свята Всіх Святих в католицькій країні, та ще й у час, коли в храмах служилася св. Меса. Якраз ця обставина і змусила багато європейців піддати серйозній ревізії свою віру в Бога.

Щось подібне сталося і тепер, тож сьогоднішнє «Гаїті» – це тест нашої віри в Бога, як і нашого ставлення до ближнього.

Роздумуючи про події на Гаїті, мимоволі пригадаєш о. Дам'яна Молокайського – «пастиря прокажених», канонізованого Папою Венедиктом XVI минулої осені. Кілька років тому автору довелося відвідати острів Молокай, що належить до групи Гавайських ост-

ровів. Там у парафіяльній церкві я побачив одну фотографію 30-х років минулого століття. Це була фотографія літньої жінки. Проказа знищила її вуха і ніс, а також всі пальці на руках і ногах. Крім того, вона ще і осліпла. Проте, як мені сказали, вона щодня відмовляла вервицю, пересуваючи намистинки зубами. Деякий час опісля я розмовляв зі священником-місіонером, який відкрив притулок для хворих на проказу і щодня служить там месу. І в часі цієї відправи одна літня людина, яка також осліпла від хвороби, щоразу під час Молитви вірних незмінно вставляє своє прохання: «Спасибі Тобі, Боже, Отче, за все те добре, що Ти мені дав».

Філософи і богослови продовжать свої дослідження у сподіванні розв'язати проблему страждання у світі. Але найкращу відповідь на питання про сенс страждань дають ті люди, чий власні страждання більші, ніж ми можемо собі уявити, і які в той же час відчують близькість Бога, солідарно з ними в їхніх стражданнях.

У своїй проповіді під час меси з нагоди канонізації о. Дам'яна Папа Венедикт XVI виголосив таке: «Ісус пропонує Своім учням віддати Йому все своє життя – без розрахунків, без пошуків особистої вигоди, з непохитним упованням на Бога. Святі відгукуються на цю пов'язану з суворими вимогами пропозицію і слідує за страждущим і вознесеним на хрест Христом з повним смиренням. Їх вдосконалення триває в логіці віри, яку у світі цьому ніколи не вдасться збагнути до кінця людським розумом. Воно пов'язане не з бажанням поставити себе самого в центр подій, а радше з бажанням йти проти течії і жити згідно з Євангелієм». У цих міркуваннях і слід шукати ключ до інтерпретації «події на Молокаї» і «події на Гаїті». Цими міркуваннями визначається специфіка нашої – християнської – відповіді на їхні виклики.

ПІД ЛУЦЬКОМ ОНОВИЛИСЯ ДВІ ІКОНИ

У селі Городище-1 Луцького району оновилися дві ікони – образи Спасителя і Пресвятої Богородиці з Христом.

Як повідомили у прес-службі Волинської єпархії УПЦ КП, кілька тижнів тому настоятель парафії св. Миколая Чудотворця в селі Городище-1 Луцького деканату священник Богдан Лисак повідомив архієпископові Луцькому і Волинському Михаїлові, що в помешканні його парафіянки Віри Шпак, за її словами, першого тижня Великого посту оновилися ікони. Це прості, звичайні образи Спасителя і Пресвятої Богородиці з Дитятком, які вона придбала 1975 року. Торік у хаті була пожежа, згорів навіть рушник над іконами, але самі вони лише припали попелом ззовні та зсередини. Тепер вони оновилися.

Владика Михаїл, зважаючи на ймовірність чуда, благословив настоятелеві спостерігати за реліквіями, а якщо потрібно – провести відповідні дослідження, аби підтвердити чи спростувати факт оновлення.

У СІМФЕРОПОЛІ ВІДМІНИЛИ БУДІВНИЦТВО КРЕМАТОРІЮ

Міські власті Сімферополя скасували громадські слухання з питання будівництва в місті крематорію, які мали відбутися 12 березня. Як повідомили в управлінні міського господарства сімферопольської мерії, таке рішення було прийняте «у зв'язку з негативною позицією митрополита Сімферопольського і Кримського владики Лазаря щодо питання будівництва крематорію на території міста Сімферополя, а також у зв'язку з відсутністю вільних земельних ділянок».

Будівництво крематорію передбачене недавно розробленим новим генпланом Сімферополя. У місті – критична ситуація з похованнями, оскільки головне міське кладовище Абдал-2 практично вичерпало свої можливості. Минулого місяця у кримських ЗМІ з'явилася інформація про те, що якийсь український інвестор висловив готовність побудувати в Сімферополі крематорій. Проте перш, ніж приступити до реалізації цього проекту, міські власті вирішили порадитися з городянами.

До речі, крематорій міг з'явитися в кримській столиці ще в 2006 році, проте і тоді митрополит Лазар виступив категорично проти пропозиції інвесторів, яка тоді була сприйнята властями на «ура».

НА ВОЛИНІ ВІРУЮЧІ ВІДМОВЛЯЮТЬСЯ ВІД ІДЕНТИФІКАЦІЙНИХ КОДІВ

На Волині віруючі звертаються до податківців з відмовою від ідентифікаційних номерів та від оформлення самої відмови у законодавчому порядку. Минулого року було зафіксовано 45 таких відмов. Значна частина звернень громадян до Луцької ОДПІ – це звернення віруючих Волинської єпархії УПЦ.

Як інформує прес-служба єпархії, щоб роз'яснити це питання та для уникнення непорозумінь Громадська рада при Луцькій ОДПІ ухвалила звернутися до ієрархів УПЦ з проханням окреслити позицію Церкви з цього питання. Відтак, на зустрічі голови Громадської ради Юрія Довгуна і начальника відділу реєстрації та обліку платників податків Луцької ОДПІ Дмитра Пісьмана з митрополитом Луцьким і Волинським Нифонтом, владику заявив, що особисто він має ідентифікаційний номер та використовує його, оскільки є не тільки душпастирем, але й керівником великої церковної організації – 360 парафій, здійснює господарську діяльність, має рахунки в банках тощо.

«В мене є мобільний телефон, за номером якого можна встановити моє місцезнаходження з точністю до трьох метрів. Це більш реальна можливість слідувати за людиною, ніж папірець з надрукованими цифрами. Паспорт теж є папером з цифрами, але ж ніхто не відмовляється від паспорта!» – зазначив Нифонт. Владика також запевнив, що священники УПЦ не причетні до закликів відмовлятися від ідентифікаційних номерів. Такі заклики лунають від радикальних навколоцерковних організацій, діяльність яких засуджується Церквою. Ієрарх підкреслив, що Бог – не в цифрах, а в душі людини, і жоден номер не може відвернути віруючу людину від Бога.

На Філіппінах священники закликають заборонити рекламу презервативів

Католицьке духовенство Філіппін виступило із закликом до повної заборони реклами презервативів. Це стало своєрідним кроком у відповідь на політику світських властей, які прагнуть уберегти населення країни від поширення СНІДу. Жорсткій критиці з боку Католицької Церкви також піддалася практика безкоштовної роздачі презервативів ВІП-інфікованим.

Керівництво Католицької Церкви Філіппін також закликала піти у відставку

міністра охорони здоров'я цієї країни Есперансу Кабрала – після того, як напередодні дня святого Валентина (14 лютого) очолюване ним міністерство організувало масову безкоштовну роздачу презервативів всім бажачим у столиці країни Манілі. «Презервативи не можуть зупинити СНІД. Більше того, створюючи хибне відчуття захищеності, використання презервативів сприяє поширенню безладних статевих зв'язків, безшлюбності

і таким чином лише сприяє поширенню СНІДу, – говорить у зверненні священнослужителів. – Наявні ресурси слід було б витратити на більш насущні потреби незаможних – їжу, ліки, освіту і створення нових робочих місць. Украй несправедливо, що гроші платників податків, серед яких – чимало благочестивих католиків, витрачаються на дії, які йдуть врозріз із їхніми моральними переконаннями».

Натомість міністр охоро-

ни здоров'я Есперанса Кабрал виступив із різкою заявою, в якій відкинув усі звинувачення в потуранні аморальності. Він пояснив, що його відомство всіма силами пропагує відповідальну поведінку молоді в сексуальних зв'язках, а також прагне привернути увагу громадськості до зростаючої кількості хворих на СНІД: якщо в 2004 році на Філіппінах було зареєстровано 199 нових випадків зараження, то в 2009-му їх було вже 629.

На Закарпатті всередині дерева знайшли викарбувані хрести

У селі Неліпино Свалявського району на Закарпатті всередині бука люди знайшли близько 20 хрестів. Всі вони – правильної форми, ніби випалені в дереві.

Диво помітив, розколовши поліно, 32-річний місцевий житель Іван Данч. Відтак ковбиці з хрестами передали до сільської Свято-Воздвиженської церкви.

«Старого бука ми з колегами поваляли ще торік, у грудні, – розповідає

Іван Данч (чоловік проводить санітарну очистку лісу). – Але забрати одразу не змогли, оскільки випав великий сніг. За поваленими деревами повернулися у лютому».

Робітники завантажили всі дерева на кузов автомобіля. Бука також розрізали на кілька частин і відкотили вбік з рештою інших дерев.

«Та забрати його ніяк не вдавалося, бо машина, наближаючися до ковбиць, котилася юзом униз, – продовжив І. Данч. – Вирішили залишити дерево на просіці. Через тиждень я знову повернувся до лісу: хотів зібрати для господарства відходи дерев. Згадав і про того бука, що ніяк не давався нам у руки».

Дерево І. Данч привіз додому і спробував розколоти на менші частини. Та ковбиці не піддавалися сокирі. Тому вирішив закинути їх у піч як є.

«Але дерево не хотіло горіти. Навколо нього лише димілося, а вогонь не чіпав. Потім раптово виникла пожежа у димарі. Погасивши її, ми з батьком виїняли дерево з печі. На вули-

ці почали знову колоти. Дивимося, а всередині – кілька хрестів. Спочатку дерево відклали убік, бо думали, що люди сміятимуться з нас. Однак диво помітила сусідка, яка й розповіла священникові».

Поліна з хрестами забрали до сільської церкви. Їх благословив архієпископ Православної церкви Феодор. Тепер до місцевого храму приходять паломники.

«Це – справжній прояв Божого провидіння, – вважає священник Дмитро Холод. – Бог явив таке чудо, аби об'єднати людей».

Туринська Плащаниця – свідомство хресних страждань Господа

Чимало людей перестали усвідомлювати, що осердям християнської віри є Особа розп'ятого і воскреслого Ісуса, а не якісь піднесені ідеї, культура, звичай чи етичні позиції. Аби допомогти нам віднайти особистий контакт зі Спасителем, Боже Провидіння зберегло до нашого часу приголомшливий образ Його страждань і смерті, збережений на похоронній пелені, яка є свого роду н'ятим Євангелієм, написаним не чорнилом, а кров'ю, пролитою заради нашого спасіння.

Чи можна залишатися байдужим до цього особливого свідка страждань, смерті і воскресіння Ісуса Христа? Завдяки Плащаниці ми бачимо ті величезні страждання, на які добровільно прирік себе з любові до нас сам Бог, який став справжньою Людиною, аби визволити нас із рабства сатани, гріха і смерті.

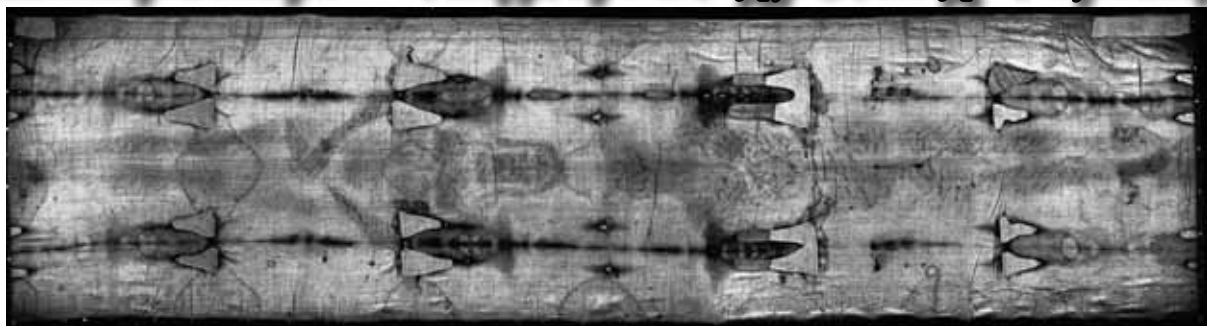
«Ця дорогоцінна похоронна пелена Ісуса, – сказав Папа Іван Павло II, – може допомогти нам краще збагнути таємницю любові Божого Сина до нас. Перед Плащаницею – красномовним і приголомшливим зображенням невимовного страждання – хочу

подякувати Богові за цей особливий дар, над яким християнин повинен з благоговінням схилитися, проявляючи повну готовність піти слідами Христа. [...] Плащаниця дозволяє нам привідкрити таємницю страждання, освяченого жертвою Христа, страждання, яке стало джерелом спасіння для всього людства» (Турин, 24 травня 1998 року).

КАТУВАННЯ

Наукові дослідження Плащаниці ствердили, що на ній міститься зображення чоловіка зростом 1,81 м, який мав бороду і довге волосся, кремезну і пропорційну будову тіла, а також гарні семітські риси обличчя. Людина ця була піддана жорстким катуванням – бичуванню, накладанню тернового вінця і розп'яттю. На її тілі нараховано близько 600 ран і різних синців. Відбиток мертвого тіла не вказує, проте, на жодні ознаки його розкладання. Ці відомості не тільки узгоджуються з євангельськими описами, але й доповнюють їх вельми важливими подробицями. Таким чином, Плащаниця мовби наочно показує міру страждань Христа, яким Він віддав себе «до кінця» (Ів. 13, 1) з любові до нас.

ОБЛИЧЧЯ ІСУСА

Незважаючи на страшні фізичні і духовні страждання, зображення особи на Плащаниці приголомшує неповторною красою і спокоєм. Страшні хресні тортюри з таким спокоєм міг витримати лише Той, Хто усвідомлював, що через страждання і смерть

вчинить остаточну перемогу над смертю.

Відбиток особи на Плащаниці свідчить про сліди катувань. На носі і правій щоці видно рани від удару палицею. Є також рани на повіках і надбрівних дугах, набряк на правій вилиці, цівки крові, що витікають із носа, вм'ятина з невеликим зрушенням на кінчику носа, сліди виривання волосся разом з верхнім шаром шкіри. А в Євангеліях ми так і читаємо: «І били Його по голові тростиною, і плювали на Нього» (Мр. 15, 19); «І били Його по щоках» (Ів. 19, 3).

ТЕРНОВИЙ ВІНЕЦЬ

Терновий вінець викликав нестерпний біль, а також рясну кровотечу. «Якщо врахувати, що на 1 см шкіри голови є понад 140 чутливих до болю точок, то можна собі уявити величезні страждання Христа під час трагічної коронації», – так написав Л.Коппіні, директор Інституту анатомії Болонського університету. Дослідження підтвердили співпадіння місць появи крові з розташуванням артерій і вен на голові. Це є черговим доказом автентичності Плащаниці, оскільки кровоносна система була вивчена і описана лише в 1593 році.

БИЧУВАННЯ

Ісус був підданий жорстокому бичуванню. На всьому тілі видно рани від ударів римським батоном flagrum, у тому числі й на сідницях, що свідчить про те, що перед бичуванням Його роздягнули догола.

Це було страшне покарання, яке інколи навіть призводило до

смерті. Батіг мав вигляд розтреного довгого ремінця, на кінцях якого були закріплені шматочки металу, які, ударяючись, здирали шкіру. На тілі нараховано 120 ран, спричинених ударами цього батога. Зазвичай бичуванню піддавалися лише ті, хто не був засуджений до смерті – після виконання вироку їх відпускали на волю. Спочатку Пилат хотів лише

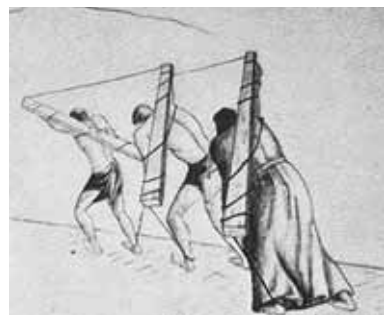

бичувати Ісуса: «Отже, покаравши Його, відпущу» (Лк. 23, 16). Цим пояснюється величезна кількість ударів і надзвичайна жорстокість, з якою солдати бичували Ісуса. Вони вважали це остаточним вироком.

Їх було двоє. Той, який стояв справа, був вищого зросту і завдавав ударів з явним садизмом. Ісус стояв, злегка нахилившись, руки Його були прив'язані до стовпа. Реміні батогів обвивали тіло, удари потрапляли також на живіт, верхню частину грудної клітки, гомілки і стегна.

НЕСЕННЯ ХРЕСТА

Розглядаючи сліди ран на Плащаниці (зокрема, над лівою і правою лопатками), учені зійшлися на спільній думці, що Ісус ніс на місце розп'яття лише по-

перечний брус хреста (так званий patibulum), а руки Його були прив'язані до нього. Вважають, що важив брус близько 30 кг, а його довжина сягала 1,80 м. У край виснаженому після бичування Ісусові необхідно було докласти величезних зусиль, долаючи дорогу до місця розп'яття. Йому довелося пройти шлях завдовжки близько 0,5 км. Падаючи обличчям униз, він сильно ударявся колінами об кам'янисту дорогу. Учені виявили рани на обличчі (на кінчику носа знайде-

ні змішані з кров'ю грудки землі і дрібні камінчики) і на колінах (особливо на правому), отримані внаслідок падіння. Оскільки Ісус уже не міг донести хрест самотужки, сотник змусив якогось Симона Киринейця узяти хрест,

«аби ніс за Ісусом» (Лк. 23, 26).

РОЗП'ЯТТЯ

Розп'яття було найжорстокішим і найпринизливішим виглядом катувань, які застосовувалися за часів Ісуса. На Плащаниці видно рани у пробитих цвяхами зап'ястях. В той же час за відбитками стоп можна дійти висновку, що вони були прибиті одним цвяхом до вертикальної балки хреста. Цей цвях пробив кістку стопи.

Стопи ж були покладені ліва на праву.

Руки прибивали до хреста цвяхами через зап'ястя, а не через долоні, оскільки лише тоді вони могли витримати тягар тіла, що висить на хресті. Долоні ж, пробиті цвяхами, під вагою тіла розривалися. Цвяхи забивалися у простір, званий «щилиною Дестота», тобто між зап'ястними кістками. У цьому місці немає великих кровоносних судин, проте проходить центральний нерв, який керує рухами людини. «Центральні нерви, – пише один із дослідників Туринської Плащаниці доктор П.Барбет, – у які потрапили цвяхи, виконують рухову функцію, але одночасно є і сигналізаторами болю. Цей біль – жакливий, але його можна терпіти. Інакше людина знепритомніла б».

На Плащаниці видно дві цівки крові з рани на лівому зап'ясті. Завдяки цьому вчені змогли встановити положення рук, прибитих до поперечного бруса хреста.

Кут між цівками складає близько 10°, а це означає, що, висяючи на хресті, Ісус час від часу прагнув підвестися, аби набрати повітря, і тоді приймав положення 65° від лінії плеча, а коли опускався – 55°. На декілька митей кут нахилу плечей змінювався, і тоді Ісус міг набрати повітря. Та біль і виснаженість змушували Його знову опускатися. Цей ритм підтягування і опускання на прибитих цвяхами до хреста руках і ногах тривав близько трьох годин і був причиною жакливих страждань. З часом він ставав усе частішим, поки не були вичерпані всі сили і не настала смерть.

РОЗРИВИ СЕРЦЯ

Аналіз рани у правому боці 1,5 см завширшки і 4,5 см завдовжки, а також рясне витікання крові і рідини, що скупчилися у плевральній порожнині, вказують на те, що безпосередньою причиною смерті був розрив серцевого м'яза внаслідок інфаркту, після якого сталося просочування крові в навколосерцеву сумку (там зібралось близько 2 літрів крові), а потім – у плевральну порожнину, викликавши гемоперикардію. Раптовий розрив навколосерцевої сумки під впливом сильного тиску крові, яка скупчилася там, спричинює паралізуючий біль в ділянці грудни. Це і було причиною викрику, після якого Ісус помер. «Ісус же, знову скрикнувши гучним голосом, віддав духа» (Мт. 27, 50). Раптова смерть, що настає при повній свідомості, за крайнього виснаження, зазвичай викликає моментальне посмертне окостеніння. Цим і пояснюється напружена поза тіла на Плащаниці.

ПРОБИТЕ СЕРЦЕ СПАСИТЕЛЯ

Незабаром після смерті сталося розділення крові, яка скупчилася в навколосерцевій сумці, на червоні кров'яні тільця, які зібралися в нижній частині, і на безбарвну плазму, яка виявилася у верхній частині плевальної порожнини. Після того, як верхня частина грудної клітки була пробита списом, стався раптовий вилив назовні спочатку червоних кров'яних кліток, а потім – плазми крові («крові і води», як написав у Євангелії св. Іван (19, 34).

Пробите серце Спасителя є знаком того, наскільки Бог нас любить. Ставши справжньою Людиною, Він добровільно «позбавив себе всього», прийняв справ-

жню людську смерть і взяв на себе гріхи всього людства. Він, абсолютно невинний, як Богочоловік, що не знав гріха, випробував під час мук і смерті на хресті, яким жакливим стражданням є гріх. «Та Він наші недуги взяв на Себе, Він ніс на Собі наші болі. Ми ж, ми гадали, що Його покарано, що Бог Його побив, принизив. Він же був поранений за гріхи наші, роздавлений за беззаконня наші. Кара, що нас спасає, була на Ньому, і Його ранами ми вилікувані» (Іс. 53, 4-5).

Переживаючи страшні страждання гріха і смерті, Ісус виявив досконалий послух Отцеві. І цим досконалим послухом Він переміг усякий гріх і смерть. Страждання Ісуса сягнуло свого апогею у момент агонії на хресті, коли Він скрикнув: «Боже, Боже! Чому Ти Мене залишив?» (Мт. 27, 46). Своїм стражданням Ісус проникає скрізь, де діє руйнівна сила гріха, і перемагає її могутністю безконечної синівської любові і послуху Отцеві. Через досконалу любов і послух Отцеві Ісус Своєю смертю і воскресінням остаточно перемагає смерть і будь-який гріх.

о. Мечислав ПЕТРОВСКИ, Chr

У Ватикані орудує сатана, переконаний головний екзорцист Святого Престолу

Головний екзорцист Ватикану о. Габріеле Аморт.

На думку головного екзорциста Святого Престолу о. Габріеле Аморта, у Ватикані орудує сатана. Свідчення диявольських підступів – скандальні випадки розтління і розпусти в Католицькій Церкві, вважає він. Наслідки ж сатанинської дії – це, зокрема, і боротьба за владу у Ватикані, а також, як висловився екзорцист, «кардинали, які не вірують в Ісуса Христа, і єпископи, що мають зв'язок із дияволом». «Легіони демонів оселилися у Ватикані. Більшість із тих, хто працює у Ватикані, роблять добру справу. Але Папа Павло VI ще в 1972

році попереджав, що «сатанинський дух» проник до Ватикану», – наводить «The Times» слова о. Габріеле.

Він нагадав про загибель командувача швейцарської гвардії Ватикану Алоїза Естерманна, його дружини та гвардійця Седрика Торнея в 1998 році. За офіційною версією, Торней, невдоволений тим, що не отримав винагороди, застрелив командувача та його дружину, а потім і сам наклав на себе руки. «Однак є непідтверджені свідчення, що трагедія сталася на ґрунті гомосексуалізму і до справи був

причетний хтось четвертий, який так і залишився невідомим», – пише «The Times».

Отцеві Габріеле Аморта – 85 років, він займає пост головного екзорциста Ватикану вже 25 років і заявляє, що стикався з 70 тисячами випадків одержимості бісами. За його словами, деяким біснуватим доводиться проходити через екзорцизм десятки і навіть сотні разів, а сам ритуал займає від декількох хвилин до декількох годин. Екзорцист стверджує, що не боїться сатани, а навпаки – диявол сам боїться його. «Сатана кричить і шумить, але ми створені на образ Божий, по нашій стороні – Пресвята Трійця. Нам нічого боятися диявола, якщо лише ми не піддаємося його підступам», – сказав він у розмові з кореспондентом британського видання.

Нещодавно о. Габріеле Аморт опублікував книгу «Мемуари екзорциста» – своєрідну збірку інтерв'ю, узятих у нього журналістом Марком Тозатті, де священник-екзорцист у стилі середньовічної хроніки розповідає про свій досвід боротьби з сатаною та його прибічниками. Отець Габріеле стверджує, що розмовляє з Люцифером та демонами і знає їх по іменах. Сучасний світ, за його словами, «не встояв перед сатаною: це видно по відсутності віри, порожніх храмах, руйнуванні сім'ї». Жінки тепер вимушені працювати, аби утримувати сім'ю, а діти залишені без нагляду, тож часто піддаються негатив-

ному впливу телебачення, інтернету або окультизму сил, відзначив він.

«Екзорцизмом можна займатися лише з дозволу місцевого єпископа, якщо медичний і психіатричний огляд не виявив раціонального пояснення таких симптомів, як блювота, сильні головні болі, спазми шлунку, а також надлюдська сила, випадки і ненависть до священних символів», – пише видання. Отець Аморт стверджує, що уміє відрізнити істеріку від справжньої одержимості. Серед одержимих переважають жінки, але причини цього невідомі, визнав він. Одержимі говорять на невідомих їм мовах, у тому

числі й арамейській. Інколи вони настільки шалено реагують на молитви, святу воду і хресне знамення, що їх доводиться тримати або прив'язувати під час ритуалу. Часто одержимі вивергають цвяхи або скло: в о. Аморта вже назбиралася колекція таких предметів вагою 2 кг, пише газета.

«Ангели існують, але вони не такі, як їх малюють художники, – вони є чистими духами. В усіх нас є свій ангел-хоронитель. Демони ж – це, зрозуміло, прокляті ангели, які повстали проти Бога. Тому вони такі розумні і так самовпевнені». А що стосується привидів, то вони, за словами о. Аморта, – «людська вигадка».

Кадр з кінофільму «Той, що виганяє диявола» (більш правильний переклад – «Екзорцист» (англ. The Exorcist)) - художній фільм 1973 р., екранізація твору Вільяма Блетті. Фільм був номінований на десять премій «Оскар» і отримав дві з них. Протягом багатьох років фільм знаходиться у списку 250 найкращих фільмів усіх часів і народів. Не рекомендується перегляд особам молодшим 16 років. Технічним консультантом фільму виступив католицький священник Джон Нікола – автор монографії «Одержимість дияволом і екзорцизм».

Виганяючи диявола, слід проявляти розсудливість і обережність, вважають фахівці

Гравюра з середньовічного посібника для екзорцистів

До 14 квітня триватиме в Римі організований Папським університетом «Regina Apostolorum» і товариством «Легіонери Христа» семінар із проблем сатанізму. За словами ректора університету Паоло Скафароні, цей захід задумано для того,

щоби навчити священників та семінаристів «відрізнити випадки справжньої біснуватості від симптомів психічного захворювання» і лише після цього спрямовувати людину до екзорцистів. Мета семінару – протидіяти «поширенню моди на сатанізм у музиці, одязі та предметах», а також «захопленню окультизмом, магією та містичними дослідженнями».

«Сатанізм – це феномен, який бурхливо розвивається, але його неможливо виміряти в кількісних показниках», – визнав Марко Страно, який на семінарі представляє італійську поліцію і є експертом із сатанинських сект. Він читає лекції з юридичних аспектів цього феномену. «Сатаністи все частіше здійснюють свої ритуали в приватних будинках, таємно», – пояснив він.

В Італії діє близько тисячі сект, що спо-

відують культ Сатани, стверджує група парламентарів, яка займається цим питанням. Сімох молодих членів однієї з цих сект – «Звірів Сатани» – було заарештовано в червні минулого року в околицях Мілану за звинуваченням у вбивстві трьох своїх друзів і доведенню до самогубства ще двох чоловік. Процес над

ними триває зараз у Мілані. «Деякі з них самі призналися, що практикували сатанізм і були членами секти «Звірі Сатани», що є для них радше обтяжливою обставиною», – відзначив суддя, який голує.

На думку одного з учасників семінару – 46-річного священника Габріеле Нанні,

«екзорцизм має за мету вигнання демона через молитву. Немає ні співів, ні ритуалів, ні формул – цим займаються чаклуни. Ми ж – ні», – підкреслює він.

На думку фахівців із вигнання диявола, екзорцист повинен проявляти розсудливість і велику обережність. «У нас немає доказів одержимості – є лише ознаки, які дозволяють нам думати, що йдеться не лише про проблему, яка відноситься до компетенції психіатрів». Серед цих ознак – «говір на іноземних чи древніх мовах, які людина ніколи не вивчала», або «реакція відкидання священних символів, як ото розп'яття чи тайнства», – говорить в посібнику з екзорцизму, виданому в 1999 році.

БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

21) група «Н»: НАЗАР. Українець, греко-католик, 23.04.1988 р.н.; ріст – 179 см.; вага – 69 кг.; очі – карі; волосся – шатен; (7) – здоровий; (8) – не маю; (10) – добрий, чуйний, спокійний, не конфліктний; захоплення, інтереси: – музика, книги, фільми, природа, подорожі; (11) – порядність, відвертість, спільність поглядів, взаємодовіра; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – автослюсар, електрозварник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(096)-975-20-70.

22) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 82 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, ввічливість, врівноваженість; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – добра, ввічлива, спокійна; (12) – так; (13) – 12 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 15 років, здоровий, незалежний, живе окремо; професія: – інженер; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – народився: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-496-27-77.

23) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 13.07.1964 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, товариський, сімейний; захоплення, інтереси: – мови, музика, Інтернет, антикваріат; (11) – добра, сімейна; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель; (15) – матер. незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-220-32-89.

24) група «Н»: АНДРІЙ. Українець, греко-католик, 21.07.1967 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 62 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – шатен; (7) – задовільний; (8) – не має; (10) – мовчазний, нерішучий, чуйний, відвертий, практикуючий християнин; захоплення, інтереси: – духовна література, музика, футбол, природа, мистецтво; (11) – поборжна, любляча господиня; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – художня різьба по дереву; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-816-30-35.

25) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 20.04.1959 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 89 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – щирий, доброзичливий, уважний, відвертий, активний; захоплення, інтереси: – наука, спорт, активний та здоровий спосіб життя; (11) – вродлива, здорова, щира, природна брюнетка до 30 р., ріст не менше 165 см., можливо: розлучена, ЦУП, з дитиною; (12) – є; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-906-76-55.

26) група «Н»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 06.05.1971 р.н.; ріст – 178 см.; вага – 74 кг.; очі – світло-сині; волосся – темно-русий; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – керівник; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, військові види спорту, правозахист, політична діяльність; (11) – щастя, здоров'я; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – директор; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – народився: – м. Київ; проживаю: – м. Трускавець; контактний телефон: +3-(093)-594-48-99.

27) група «Н»: ЄВГЕН. Українець, греко-католик, 28.05.1957 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – задовільний; (8) – паління; (10) – відповідальність, серйозність, правдивість, життєрадісний; захоплення, інтереси: – релігійна література, природа, готування; (11) – чесна, відповідальна господиня; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – прац. пенсіонер, заочне навч. на катехитич. курсах; (15) – матер. – середньо, житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: 221-08-82.

28) група «Н»: АНДРІЙ. Українець, православного обряду, 03.12.1968 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 72 кг.; очі – коричневі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – захоплення, інтереси: – англійська мова, спорт; (11) – порядність, бажання створити сім'ю; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – екскурсовод, туризм, працевлаштув. за кордоном; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-265-29-56.

ЖІНКИ:

31) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 14.01.1958 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 68 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, надійна, порядна; захоплення, інтереси: – вишивка, картини, театр, фітотерапія, природа, кві-

ХРИСТІЯНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ “НАША ДРУЖНА РОДИНА”

Радості, здоров'я та любові всім Вам!

1) Всім дописувачам, які бажають ознайомитися із концепцією діяльності християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета», з особливостями роботи даного Клубу, побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» – звертатися до координатора християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра РОМАНЮКА за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00);

2) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО 385372; ЗКПО 2195527115; р/р 2620201054588; Галімурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: поповнення рахунку.

ти, замки; (11) – розумний, інтелігентний, господар, життєрадісний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – провідний економіст; (15) – матер. і житлово забезпечена; (16) – народилася: – м. Судова Вишня; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: 69-69-65.

34) група «Н»: ОЛЕСЯ. Українка, греко-католичка, 25.02.1974 р.н.; ріст – 166 см.; вага – 56 кг.; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – правдива, добра, романтична; захоплення, інтереси: – мистецтво, спорт, подорожі (в т.ч. гірські), історія України; (11) – чесний, добрий, розумний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – викладач ВНЗ; (15) – матер. і житлово незалежність – відносна; (16) – м. Львів; контактний телефон: kedryna@gmail.com.

35) група «Н»: ІВАННА. Українка, православного обряду, 19.01.1966 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добра; захоплення, інтереси: – широке коло зацікавлень, книги, квіти; (11) – працелюбність, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар, працюю у Львові; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-902-42-77.

36) група «Б»: КАТЕРИНА. Українка, греко-католичка, 05.03.1939 р.н.; вага – 70 кг.; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – захоплення, інтереси: – ніякі; (11) – вік 65-70 р., доброта, чуйність, чесність, щоб не пив і не кутив; (13) – 4 роки; (14) – вдова; (15) – 2 доньки: 47 р. та 34 р., живуть окремо; (16) – пенсіонерка; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – Винники; контактний телефон: 296-38-81.

39) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 28.03.1970 р.н.; ріст – 157 см.; вага – 58 кг.; очі – голубі; волосся – русяве; (7) – здорова; (8) – не маю; (10) – добра, любляча, вірна; захоплення, інтереси: – любов до дітей, читання, готування смачних страв; (11) – розумний, добрий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вихователь в дитсадку; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – смт. Рудно; контактний телефон: +38-(097)-298-27-12.

40) група «Б»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 26.08.1975 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 57 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – відносно добрий; (8) – не маю; (10) – намагаюся жити по Божих заповідях; захоплення, інтереси: – читання релігійної літератури, Святого Письма; (11) – чесний християнин; (12) – так; (13) – 5 років (30 р.); (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – син 8 років, часто хворіє простудами, алергічний; професія: – коледж по спец. «Банківська справа», зараз не працюю; (17) – матер. залежна від батьків, житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-346-64-39.

42) група «Н»: МАР'ЯНА. Українка, греко-католичка, 21.09.1973 р.н.; ріст – 156 см.; вага – 52 кг.; очі – зелено-

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.

3) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000

Координатор КЗНДР
Олександр РОМАНЮК.

ДО УВАГИ ДОПISУВАЧІВ!

1) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консультації по всім запитанням, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить виключно по телефону 8-(032)-226-

коричневі; волосся – русяве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальна, вірна, принципова, неідеальна; захоплення, інтереси: – подорожі, музика, шиття; (11) – надійний, розумний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – проживаю з мамою; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-708-29-91.

43) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 17.11.1955 р.н.; ріст – 158 см.; вага – 63 кг.; очі – сірі; волосся – блондинка; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – зла, дратівлива, невірноважена, лінива до молитви та до праці; захоплення, інтереси: – не маю; (11) – без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – тимчасово безробітна; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: 244-23-52.

44) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 23.08.1978 р.н.; ріст – 150 см.; вага – 55 кг.; очі – каштанові; волосся – каштанове; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійна, врівноважена; захоплення, інтереси: – читання, вишивання, подорожі; (11) – товариський, врівноважений, без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – державний службовець; (15) – матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(096)-820-66-24; або: +38-(096)-708-94-81.

45) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 03.06.1976 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 60 кг.; очі – блакитні; волосся – русяве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта; захоплення, інтереси: – читання, майстерність; (11) – товариський, врівноважений; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – продавець одягу; (15) – матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-196-36-51;

47) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 11.02.1970 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 74 кг.; очі – сіро-голубі; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброзичлива, врівноважена, романтична, відповідальна; захоплення, інтереси: – подорожі, театр, книжки, англ. мова; (11) – впевнений в собі, рішучий, щирий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – біолог, працюю в медицині; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-834-89-16;

48) група «Н»: ГАЛІНА. Українка, греко-католичка, 19.04.1978 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, з почуттям гумору, доброзичлива, товариська; захоплення, інтереси: – вишивання, подорожі в Карпати, читання; (11) – надійний, рішучий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – синоптик у Львові, гідрометцентр; (15) – частково; (16) – народилася: – Жидачівський р-н; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-342-79-47;

43-97 за вказаним вище графіком роботи;

2) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції (статуту) клубу, а саме:

- не відповідають на всі пункти «АНКЕТА...» – зокрема: сімейний стан, тривалість самотнього життя – (для дописувачів групи «Б»);

- не вказують свій контактний телефон;

- не провели оплату коштів поштою за публікацію оголошення або через неухважність надсилають кошти на інший рахунок;

- надсилають інформацію про себе листом на бланках не встановленої у Клубі форми і т.п.). Будьте уважні!

3) Для розміщення анкети в черговому номері газети «МЕТА» прохання заповнені анкети разом із копією квитанції про оплату коштів надсилати в редакцію не пізніше, ніж до кінця кожного місяця.

49) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 13.03.1984 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 73 кг.; очі – сірі; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброзичлива, спокійна, щира; захоплення, інтереси: – читання, слухання музики, подорожі в гори; (11) – добрий, чесний, щоби не зловживав алкоголем; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – геолог; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(098)-806-46-84;

50) група «Н»: МАР'ЯНА. Українка, греко-католичка, 15.07.1988 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 52 кг.; очі – голубі; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, чесність, поборжність; захоплення, інтереси: – вишивання, духовна література; (11) – порядний, високодуховний (семінарист); (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота в медичній галузі; (15) – проживаю з батьками; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +38-(098)-415-52-93;

51) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 23.01.1971 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 85 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, відповідальна, спокійна; захоплення, інтереси: – кулінарія, рукоділля, природа; (11) – порядність, доброта; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +38-(067)-606-08-04;

52) група «Б»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 01.01.1962 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 62 кг.; очі – карі; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чуйна, справедлива; (11) – інтелігентний, 48-55 р., ріст не менше 175 см.; (12) – так; (13) – 15 років; (14) – вдова; (15) – син 28 років, працює; (16) – вчителька; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-448-22-58.

53) група «Б»: ЛЮБА. Українка, греко-католичка, 27.01.1947 р.н.; ріст – 155 см.; вага – 56 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – щира, добра, працелюбна; захоплення, інтереси: – музика, подорожі, квіти, життя; (11) – вік – 60р., добрий, чесний, непитуший; (12) – так; (13) – 1,5 роки; (14) – вдова; (15) – син 33 роки, здоровий, незалежний; (16) – молодша мед. сестра; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася: – Буський р-н; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-475-17-51.

54) група «Н»: РОКСОЛІАНА. Українка, греко-католичка, 31.07.1975 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 63 кг.; очі – карі; волосся – коричневе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, чуйна; захоплення, інтереси: – шиття, в'язання, подорожі; (11) – добрий, надійний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бухгалтер, вища освіта; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-803-86-03.

«ЖИВІТЬ У ЛЮБОВІ, ЯК І ХРИСТОС ПОЛЮБИВ НАС» (ЄФ. 5,2)

СПІЛЬНА ДЕКЛАРАЦІЯ ПАПИ ПАВЛА VI І ПАТРІАРХА АФІНАГОРА І ПРО СКАСУВАННЯ АНАТЕМИ МІЖ РИМОМ І КОН- СТАНТИНОПОЛЕМ

1. Проїняті вдячністю до Бога за благодать, якою, за Своїм милосердям, Він спонукав до братньої зустрічі Святі Престоли, в яких через смерть і воскресіння Господа Ісуса звершилася таємниця нашого спасіння, а через виявлення Святого Духа народилася Церква, Папа Павло VI і Патріарх Афінагор I не обійшли увагою пропозицій, висловлених свого часу кожним із них, аби віднині не відмовлятися від жодних дій, які натхненні любов'ю і які могли би сприяти подальшому розвитку братніх стосунків між Римо-Католицькою і Константинопольською Православною Церквами. Папа і Патріарх повинні таким чином відповісти на заклик благодаті, який несуть сьогодні Римо-Католицька і Православна Церкви, а також усі християни; повинні також долати відмінності, аби бути знову у єдинстві, – як і просив Господь Ісус про це у Отця.

2. Серед перешкод, які стоять на шляху розвитку цих братніх стосунків, основаних на пошані і довірі, фігурує спогад про постанови, акти та обтяжливі інциденти, що привели в 1054 р. до анатем, оголошеної патріархові Керуларію і двом іншим церковним діячам легатами Римського Престолу, очолюваними кардиналом Гумбертом, та анатемі у відповідь, оголошеної легатам з боку Патріарха і Синоду Константинопольської Церкви.

3. Не можна недооцінювати значення цих подій у цей надзвичайно бурхливий період історії. Але сьогодні, коли їм дана ясніша й адекватніша оцінка, слід визнати зловживання, що призвели згодом до наслідків, які, наскільки про них можемо судити, перевищили наміри і розрахунки їх винуватців, чії критичні вислови стосувалися осіб, а не Церков, і не мали наміру розривати церковного єдинства між Римом та Константинополем.

4. Тому Папа Павло VI і Патріарх Афінагор I зі своїм Синодом, у переконанні, що висловлюють спільні почуття справедливості і любові своїх вірних, а також згадуючи слова Господа: «Отже, якщо ти принесеш дар твій до жертovníка і там пригадаєш, що брат твій має що-небудь проти тебе, залиш там дар твій перед жертovníком і піді спочатку примирися з братом твоїм» (Мт. 5, 23-24), – заявляють обоюдно:

а) осудити звинувачувальні слова, безпідставні зауваження і дії, які з обох боків супроводжували сумні події тієї епохи;

б) осудити також, віддати забуттю і видалити з нутра Церкви анатем, яка послідувала за цими подіями і спогад про які став перешкодою для зближення в любові аж до наших днів;

в) засудити, врешті, сумні прецеденти і наступні події, які, під впливом усіляких чинників, у тому числі й нерозуміння і взаємного недовір'я, призвели в кінці-кінців до фактичного розриву церковного єдинства.

5. Папа Павло VI і патріарх Афінагор I зі своїм Синодом усвідомлюють, що цього акту справедливості і взаємопрощення недостатньо, аби покласти край суперечностям, які існують між Римо-Католицькою і Православною Церквами. Ці розбіжності будуть подолані дією Святого Духа через очищення сердець, жаль про вчинені несправедливості, а також завдяки волі, здатній досягти порозуміння, спільного виявлення апостольської віри і своїх вимог.

Проте, здійснюючи цей акт, Папа і Патріарх сподіваються, що він стане приємним Богові, який швидкий на прощення нам, якщо ми прощаємо один одному, і буде оцінений усім християнським світом, а особливо – в Римо-Католицькій і Православній Церквах, як вияв щирої обоюдної волі до примирення і як заохота поступати й надалі у дусі довіри, взаємоповаги і любові. Цей діалог, за Божою поміччю, приведе Церкви до нового життя, для більшого добра душ і прирештя Царства Божого, у повному єднанні віри, сакраментального житті і братній згоді, що існувала в них протягом першого тисячоліття християнської історії.

ПОСЛАННЯ ПАТРІАРХА АФІНАГОРА І

Афінагор, милістю Божою Архієпископ Константинополя, Нового Риму і Вселенський Патріарх.

В ім'я святої, єдиносущної, животворящої і нероздільної Трійці! «Бог є Любов» (1 Ів. 4,8); любов є ознакою, даною Богом, що характеризує учнів Христа, силою, яка об'єднує Його Церкву; у любові – початок світу, згоди і порядку, як вічного і прекрасного прояву Святого Духа.

Необхідно, отже, аби ті, кому Бог довірив опіку над Сво-

їми Церквами, прийняли турботу про «узи досконалості» (Кол. 3,14) і користувалися ними з великою увагою, турботою і старанням. І якщо ми вже збагнули, що любов холодне, а єдинство у Господі розбивається, то необхідно позбутися цього зла і знайти від нього ліки.

У 1054 році, з таємного допуску Божого, на Церкву налетіла буря: відносини між Церквами Риму та Константинополя піддалися випробуванню, а любов, яка утримувала їх у єдинстві, виявилася настільки пораненою, що в лонах Церков Божих з'явилася анатема; легати Риму – кардинал Гумберт і ті, які були з ним, піддали анатемі патріарха Михайла Керуларія та двох його співробітників; у свою чергу, патріарх разом зі своїм Синодом піддав анатемі посланих легатів Риму, а також співробітників. Отож, необхідним стало, аби Церкви Риму і Константинополя, наслідуючи доброту і любов Бога до людей, знову розглянули спільно ці факти і відновили мир.

Але оскільки сьогодні виявилася доброзичливість Бога до нас, вказуючи дорогу до примирення, особливо у взаємній старанності, благословенній і плідній як із боку Старого, так і нашого Нового Риму, в розвитку братніх стосунків, вирішено приступити до виправлень думок про минулі події і подолати, наскільки це можливо для кожної з Церков, накопичені перешкоди, які можуть бути усунені; і все це – через розвиток, зростання, творення і практику любові.

Таким чином, ми, разом з шанованими і високоповажними митрополитами, возлюбленими братами і служителями у Христі, скориставшись бажаним Господеві моментом, зібралися на Синоді і після дискусій на цю тему, усвідомлюючи, що подібної думки дотримуються і в Римі, постановили віддати забуттю і скасувати вищезазначену анатему, яку оголосив патріарх Константинопольський Михайло Керуларій зі своїм Синодом.

Отже, ми заявляємо письмово, що анатема, оголошена канцелярії Римської Церкви в році спасіння 1054-му, в липні місяці VII-ї індиції, є з цієї миті забутою і усуненою з Церкви, за милосердям Божим, який молитвами Пресвятої нашої Владичиці Богородиці і Приснодіви Марії, святого славного Первоверховного апостола Петра, святого славного апостола Андрія Первозваного і всіх святих бажає примирити Церкву, зберігаючи мир на віки вічні.

На знак вічної пам'яті і постійного свідчення цей Патріарший і Синодний Акт виданий, занесений і затверджений у Священному Кодексі нашої Святої Церкви, а відповідна достовірна копія надіслана до Святої Церкви Старого Риму, аби там з ним ознайомилися і помістили у свої архіви.

*У році спасіння 1965-му, 7 грудня IV-ї індиції
Афінагор I, Архієпископ Константинополя
і Вселенський Патріарх*

ПОСЛАННЯ ПАПИ ПАВЛА VI

«Живіть у любові, як і Христос полюбив нас» (Єф. 5,2).

Ми, що називаємо себе іменем Спасителя християнами, усвідомлюємо актуальність цих слів Апостола народів у наш час, коли відчувається велика необхідність в розширенні простору любові. Іншими словами, наші душі, під дією благодаті Божої, запалюються бажанням докласти всіх зусиль, аби знову перебувати в єдинстві з тими, хто прагне зберегти своє покликання, в якому воплотилися у Христі.

Ми, що волею Божественного Провидіння займаємо Собор св. Петра і обізнані з цією заповіддю Господньою, вже неодноразово висловлювали своє найтвердіше бажання скористатися всіма засобами для здійснення цієї волі Спасителя.

Ми знову роздумуємо над сумними подіями, що стали поряд з деякими розбіжностями, причиною ворожнечі між Церквами Риму і Константинополя. З цього приводу наш попередник Григорій VII написав: «Як спочатку приносила користь згода, так згодом нашкодили холод і брак любові». Ця ворожнеча призвела до того, що папські легати піддали анатемі Михайла Керуларія, Патріарха Константинополя, та двох інших церковних діячів, а ті, у свою чергу, на своєму Синоді вчинили те ж саме з легатами. Але зараз, коли змінилися часи і налаштування душ, нас знову тішить той факт, що наш шановний брат Афінагор I, Патріарх Константинополя, і його Синод поділяють наше бажання об'єднатися в любові, яка є «солодкими і спасительними узами сердець».

Тому, бажаючи просуватися вперед у братній любові, яке веде до досконого єдинства, й усунути усі перепони і перешкоди, заявляємо перед єпископами, зібраними на єкуменічному II Ватиканському Соборі, що шкодуємо за виголошеними словами і доконаними у той час діями, які не можуть бути похвальними. Крім цього, ми бажаємо віддати забуттю і скасувати анатемі, накладені у той час.

Ми раді, що можемо віддати цей борг братньої любові спочатку тут, у Римі, поряд із гробом апостола Петра, а наступного дня – в Константинополі, що іменується Новим Римом. У цьому ж місті Східна і Західна Церкви відзначають свято свого спільного вчителя – святого Амвросія. Милосердний Бог, що несе людям мир, чинить нашу взаємно добру волю дією і надає впевненості, що це прилюдне свідство християнського братерства повертає щасливо до слави своєї і до добра душ.

*Підписано в Римі, в Соборі святого Петра, 7 грудня,
у свято святого Амвросія, єпископа і вчителя Церкви, в
1965 році, третьому нашого понтифікату.*

о. Микола Пристай Останній префект Богослов- ської академії ректорства митрополита Йосифа Сліпого

(Продовження, початок у 3162 числі "Мети")

«Коли я прийшов до ректора, він мене привітав так, як би вчора з ним розлучився, а нині він мене зустрів. Для мене навіть було підготоване мешкання. [...] Десь через тиждень ректор закликав мене і дав мені канцелярію в приймальні. Я повинен був займатися всіма паперовими справами семінарії. Мусив також виконувати обов'язки настоятеля. Коли приходила моя черга, мій тиждень – відправляв Службу Божу рано, ходив на обід і на вечерю зі студентами. Мусив дивитися за порядком. Пізніше прийшлося всю переписку провадити і в Малій семінарії – там я мав функцію перевіряючого».

З 1941 року отець став працювати префектом Духовної семінарії. Німці, які окупували Львів, не втручалися в життя семінарії. Правда, студентів стало менше – не 300, як було до того, а 80. Тоді ректором семінарії призначили отця-доктора Івана Чорняка, а ректором Академії залишився преосвященний Йосиф Сліпий.

У липні 1944 року до Львова прийшли радянські війська. На той час у семінарії через військові події залишилося лише вісім питомців. Коли ж усе трохи заспокоїлося, Кир Йосиф Сліпий вирішив знову відновити набір, і на вересень семінарію, крім нових семінаристів, заповнили студенти вищих курсів та професура. Отця Миколу Пристай призначили адміністратором.

Після смерті митрополита Андрея більшовики довший час не рухали семінарію. Та весною 1945 року у газеті «Вільна Україна» з'явилася стаття «З хрестом і з ножом» авторства Росовича (Ярослава Галана). На двох сторінках – гострі памфлетні слова проти митрополита А.Шептицького, митрополита Й.Сліпого, о. Г.Костельника та інших. Стаття в обов'язковому порядку обговорювалася на підприємствах, часто коментувалася в пресі, навіть з'явилися закиди, що УГКЦ антинародна. Всі розуміли, що насуваються переслідування.

Митрополита Йосифа арештували 11 квітня 1945 року. Одночасно «забрали» й інших єпископів та всіх визначних діячів, патріотів. В семінарії запанувала розгубленість, студенти не знали, що діяти.

«Вечері я мав дижур. [...] Хтось постукав до дверей брами. [...] Це прийшли «вони» – МГБ – «Міністерство Государственной Безопасности». Солдати в зелених шапках пішли до кімнати ректора і цілу ніч робили ревізію, все переглядали. Рано скликали всіх, і підполковник Алексєєв об'явив: «С этой минуты ваша семинария и Академия не существует». Семінаристів забрали до армії. Десь говорили, що завезли їх до Білої Церкви, а тих молодих, що не були у віці, розпустили додому. От і все. Перестала існувати семінарія».

Отець Микола поселився в приміщеннях біля церкви св. Юра. Все було у великій непевності, арешт «висів» над кожним. Якось його попросили поїхати в Лисиничі (місцевого священика вже арештували і нікому було відправити Пасхальну Літургію та посвятити паски), отець поїхав і... пробув у Лисиничах до листопада.

Знайти помешкання у Львові для отця та його братів і сестер, які навчалися в місті, допоміг отець Володимир Стернюк. Також він допоміг влаштуватися на роботу до медичної бібліотеки.

Щодня отець Микола ходив у бібліотеку, пильно працював, повертався додому до братів і сестер, та ніхто сторонній не здогадувався, що кожної неділі він пішки ходив до Пустомит і там відправляв Службу Божу. Та одного разу його попередили, що представник пустомитівської влади розшукує його для реєстрації до місцевої церкви (а це означало підписатись на «православ'я»), і більше в Пустомитах отець не з'явився. До 1949 року він працював у бібліотеці, а богослужіння правив у помешканні директора бібліотеки Нестора Романовича Рудницького на площі Радянській.

Ірина КОЛОМИСЦЬ,
Інститут історії Церкви УКУ

(Продовження у наступних числах "Мети")

СВЯТО-УСПЕНСЬКА УНІВСЬКА ПАВРА СТУДІЙСЬКОГО УСТАВУ

ХАРИЗМА

ЧИСЕЛЬНІСТЬ МОНАШОЇ СПІЛЬНОТИ

Загалом є 84 членів спільноти, а саме: єромонахів – 23, єродияконів – 4, схимонахів – 22, архаріїв-рясофорів – 20, архаріїв – 5, новиків та послушників – 10.

Чисельність монахів за кордоном

За кордоном, у місійній станиці (Перемишльсько-Варшавська митрополія, Польща), в Полоцькому монастирі (Білорусія), та на навчанні (у Греції, Німеччині, Римі) перебуває 9 осіб.

Освітній рівень монахів

З вищою освітою – 36 осіб (з вищою богословською – 28), з незакінченою вищою – 8 осіб, зі середньою – 42 особи.

Середній вік

Середній вік монахів – 36 років.

ДАТА ЗАСНУВАННЯ І ЗАСНОВНИК

Митрополит Андрей Шептицький 1898 року, будучи єромонахом Чину св. Василя Великого, заснував при Кристинопільському (тепер – Червоноградському) монастирі невелику монашу спільноту. Її основним завданням стало відродження чернечого життя за Студійським уставом. У 1901 році, в селі Олеську, що на Львівщині, також зібралася громада. То були рілники та ремісники, які спільно молилися та працювали. Саме ці дві монаші спільноти – кристинопільську та олеську – слуга Божий митрополит Андрей розвинув за давнім монашим уставом студитських монастирів. Для цих благочестивих ченців у 1904 році зусиллями митрополита збудовано лавру у Скнилові, поблизу Львова. Після її знищення у часі українсько-польської війни 1918 року митрополит разом зі своїм братом Климентієм відновлює чернече життя в Унівській обителі (Львівщина). Як лавра вона отримала права матірнього осередку всіх чоловічих чернечих спільнот, які тоді дотримувалися Уставу св. Теодора Студита.

Для монахів Студійського уставу митрополит Андрей – найперше не засновник, а непересічна духовна особистість, яка відродила в Українській Греко-Католицькій Церкві життя східного чернецтва. Отже, від нього, нашого першого архимандрита, у Греко-Католицькій Церкві розпочинається нова історія монашества Студійського уставу.

ДУХОВНІСТЬ

Основою життя студитських ченців завжди була молитва. Вже св. Теодосій переніс з Афону до Києво-Печерського монастиря Студійський устав, в якому сказано, що монахи найперше мають практикувати спільну для всіх братів молитву хорового правила, особисту молитву в келії, так зване келійне правило, читати Св. Письмо і працювати у різних сферах. Прагнучи до досконалости, дотримуючись традицій східного монашества, ченці намагаються особливо через постійне та щире спілкування з Богом, через очищення серця, освятити себе і всю свою зовнішню діяльність. Студити усвідомлюють, що будь-яка праця неможлива без клопотів, але водночас вона повинна бути інструментом особистого освячення та злуки з Богом. Підставою для такого підходу має бути розуміння, що нічого не відбувається і не трапляється випадково. Як б обов'язки не наклали на наші плечі св. Церква чи монастир, Господь про них добре знає. Зрештою, Бог дає їх для нашого ж освячення та спасіння. Таким чином, з монастиря безнастанно вдень і вночі має підніматися фіміям молитви. Як гласить Скнилівський типікон, «немає у монастирі важнішої справи над молитву».

(Продовження у наступному числі «Мети»)

Джерело: «Монастирі Української Греко-Католицької Церкви» – 2006, «Свічадо», Львів.

БІЛА СМЕРТЬ – АБОРТ ЩОДЕННИК НЕНАРОДЖЕНОЇ ДИТИНИ:

3.X.: Сьогодні почалося моє життя в лоні матері. Мої батьки ще про це нічого не знають, та я вже існую.

19.X.: Я вже дещо підріс, але ще дуже малий і безпомічний. Моя мама все робить за мене, хоч сама ще не знає, що носить мене під своїм серцем. Вона неспівом, що мені помагає і навіть живить мене своєю кров'ю. Вона така добра!

25.X.: Сьогодні моє серце почало битися. Воно буде легенько битися через ціле моє життя. І вже ніколи не перестане битися аж до моєї смерті.

20.XI.: Щойно сьогодні лікар сказав моїй матері, що я живу під її серцем. Вона, певно, мусить бути щаслива. Мамо, чи ти дійсно щаслива?

13.XII.: Я вже майже бачу, хоч доволі темно. Коли моя мама приведе мене на світ, то я побачу сонячне світло, а, що найважливіше, я дуже хочу бачити мою маму. Мамо, як ти виглядаєш?

24.XII.: Мені було б цікаво знати, чи моя мама вже чує ніжні удари мого серця? Воно так рівно б'ється враз із серцем матері.

29.XII.: Сьогодні моя мама брутально вбила мене!

Колись зловий цар Ірод, бажаючи вбити Дитятко Ісуса, казав повбивати малих невинних дітей у Вифлеємі. За свій злочин він до нині став символом підлої, злочинної, жорстокої людини. Та огидний злочин Ірода сьогодні кожного дня по цілому світі повторяється тисячі разів через убивання невинних дітей у лоні матері. Біла смерть, аборт – це великий злочин і тяжкий гріх супроти Бога, супроти дитини і супроти матері дитини.

АБОРТ – ГРІХ СУПРОТИ БОГА-ТВОРЦЯ

Від Господа Бога походить кожне людське життя, наділене безсмертною душею. І тільки Він один може дати життя і має право його відібрати. Ніхто з людей не має права вбивати в лоні матері невинну дитину – ані мати, ані лікар, ані найвищий суд держави.

Наш Сл.Б. митр. А.Шептицький 1942 року був видав окремого пастирського листа п.з. «Не убивай!» Він гостро осуджує вбивство дитини в лоні матері: «Особливим способом мерзенні, жадливі і противні природі є випадки, в яких батьки вбивають рідних дітей. А, може, ще гіршими є вони, коли ті діти ще на світ не прийшли. Вже самі обставини, що злочину допускається рідний батько або рідна мати, що дитина не може боронитися, що, будучи нехрищеною, тратить вічне спасіння, – це обставини, що роблять зігнанню плоду особливим родом злочину. Дітовбивство надає цілій родині п'ятно Каїна і стягає прокляття на ту першу і найважливішу клітину життя... Людське життя – це прецінний скарб, передусім для батьків, а опісля – для родини й цілого народу... Людська душа – це ж твір, безконечно важливіший, ніж усі матеріальні добра чи дари Божі».

Папа Пій XII дня 29.X. 1955 року так сказав до делегатів Католицького Конгресу Акушерок: «Кожна людська істота, навіть дитина в лоні матері, має право до життя. Це право походить від Бога, а не від батьків чи людської влади або товариства. Немає людини ані людської влади, ані науки, ані причини медичної, еugenічної, соціальної, економічної чи моральної, що могла б дозволити свідомо знищити людське життя».

НЕ УБИВАЙ! ВАРТІСТЬ – ЦІНА ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ

П'ЯТА БОЖА ЗАПОВІДЬ

о. Юліан КАТРІЙ,
«Заповіді Божі»

Продовження, початок у попередньому числі «Мети»

Аборт – злочин супроти невинної дитини. Св. Церква учить, що дитина від самого зачаття має безсмертну душу. Тож убити її в лоні матері – це те саме, що позбавити її вступу до неба, бо вона гине без святого хрищення. На Страшному Суді вона буде обвинувачувати свою злочинну й негідну матір. Злочин убивства дитини в лоні матері тим більший, що вона беззахисна, невинна й немічна. Вона цілком здана на опіку й охорону своєї матері.

До одного чесного лікаря приходять мо-

батькам. Найстарша дочка благас: «Мамо, я не хочу вмирати! Мамо, ти неправду говориш!» Вона хотіла втекти, та мати разом з доктором бере її насилу до іншої кімнати. Там їй впорскують отруту, і вона гине. Так гине і друга дитина. Та нерви матері не витримують. Вона вибігає на двір і каже до знайомої пані: «Я не можу цього робити! Не можу! Вже двоє не живе. Я далі не можу, але я дала слово Гітлерові». Опісля гине ще четверо дітей, а вкінці – обоє батьки. Правда, який це страшний злочин негідних батьків? Але аборт тут у нічому не поступається. Вбивство завжди є вбивством!

Ті жінки, що є за аборт, покликаються на рішення Найвищого Суду Америки, яке каже, що жінка має «свободу вибору». Вона може або привести на світ дитину, або її вбити у своєму лоні. Яка це «свобода вибору»? Чи є свобода засуджувати на смерть невинну ненароджену дитину? Чи є свобода бути катом для своєї дитини? Чи є свобода чинити вбивство на невинній дитині? Чи взагалі є на світі якась необмежена свобода? Такої свободи нема ніде під сонцем! Кожна свобода має свої межі, рамки, в яких вона може діяти. Вона знаходиться або в рамках Божих і церковних Заповідей, або в рамках цивільних законів. Наша свобода обмежена також добром і правом одиниці, родини, громади, любов'ю ближнього.

Немає свободи вибору поміж Богом і дияволом, між життям і смертю, між добром і злом, між чесною і гріхом, між життям і вбивством ненародженої дитини. Свобода вибору може бути тільки поміж меншим і більшим добром, між меншою чи більшою чесною, між меншою чи більшою любов'ю. Над Божими Заповідями не можна голосувати. Св. Апостол Павло прегарно говорить про свободу вибору: «Яка бо спільність праведності, – каже він, – з беззаконням? Що спільного між світлом і темрявою? Яка згода між Христом і Веліялом-демоном? Яка участь вірного з невірним? Які взаємини між храмом Божим та ідолами? Ми бо є храм Бога живого» (II Кор. 6,14-16).

Віруюча мати-християнка радо приймає життя дитини у своєму лоні. Вона дякує Богові за дар життя, цінить його і свято береже його. Ось приклад християнської героїської матері:

В одній місцевості в штаті Огайо молода заміжня жінка почала дитину. Обоє з чоловіком раділи Божим даром. Та на перешкоді стала поважна проблема. Вона була хвора на цукровий діабет і мала ослаблений зір. Лікар перестерігав її, що вона через вагітність може втратити зір. Перед матір'ю стало страшне рішення: або її зір, або смерть дитини! Та віруюча мати сказала: «Хоч би я цілком осліпла, то я не вб'ю у лоні своєї дитини». Дитина народилася і мати ще могла її бачити, бо опісля майже втратила свій зір. Та вона не жаліє свого рішення. Так робить тільки глибоко віруюча мати. Прийде час, коли вона навки в небі буде бачити й тішитися своєю дитиною.

Бути матір'ю – це великий привілей, Богом даний. Тому кожна мати тоді буде щаслива, коли свідомо й добровільно, маючи в лоні дитину, буде з великою вірою і любов'ю співпрацювати з Богом і Божими плянами.

(Продовження у наступному числі «Мети»)

Каїн і Авель. Авторство картини приписують художникам епохи Відродження П'єтро Новеллі (1603-1647) та Симону Вуе (1590-1649)

лода вагітна жінка, щоб позбутися ненародженої дитини. А він каже до неї: «Пані, це вам може пошкодити на здоров'ю. Ми це можемо інакше зробити. Дозвольте, хай дитина прийде на світ. А тоді принесіть її до мене і ми обоє її заріжемо». Жінка, почувши про такий плян, образилася, каже: «Що ви таке говорите? Де ж би я вбила свою рідну дитину?!» А тоді лікар: «Але ж, пані, що за різниця? Дитина по народженні є тільки кілька місяців старша. Коли це злочин вбити її зараз по народженні, то такий сам злочин убивати її живу у вашому лоні».

АБОРТ – НАЙБІЛЬШИЙ ЗЛОЧИН МАТЕРІ

Вбити дитину в лоні – це найбільший гріх матері. Чи може бути на світі більший злочин, як кров рідної дитини на руках матері? Цей злочин перевищує злочин Каїна, бо там був убитий брат, а тут – рідна дитина. Бог кликав до Каїна: «Каїне, де твій брат Авель?» А на Страшному Суді Бог запитає кожну матір, що з кров'ю на руках своєї дитини: «Негідна мати! Де твоя дитина?»

Під час останньої світової війни у нацистській Німеччині міністром пропаганди був колишній католик Йосиф Геббельс. Він мав шестеро дітей. Коли вже валилася Німеччина під ударом альянтів, то він постановив покінчити самогубством з цілою родиною. Всі мали зажити отруту. Діти боялися смерті. Батьки дурили дітей, кажучи, що всі вони мусять утікати з Берліну. І щоб вони нічого не боялися, то їм дадуть впорскнення на спання. Старші діти зрозуміли, про що тут ідеться, тому не вірили

Французький художник Гюстав Доре (1832-1883) «Диявол спокушує Ісуса Христа».

«Тоді Дух повів Ісуса в пустиню, щоб диявол спокушав Його. Він постив сорок день і сорок ночей і нарешті зголоднів. Тоді підійшов до нього спокусник і сказав: «Коли ти Син Божий, звели, щоб це каміння та й стало хлібом». А Той відповів: «Написано: Чоловік житиме не самим хлібом, а кожним словом, що виходить з уст Божих». [...] Лишив тоді Його диявол. І ось ангели приступили й почали Йому слугувати» (Мт. 4, 1-11).

Сьогодні демон, сатанізм та інші явища, пов'язані зі всім цим, вийшли на перший план і викликають чималу тривогу. Наш високотехнологічний та індустріальний світ буквально кишить магами, чаклунами, окультизмом, спиритизмом, укладачами гороскопів, торговцями амулетів і при-

воротним зіллям, а також справжнісінькими сатанинськими сектами. Прогнаний через двері, диявол лізе у вікно. Тобто тільки що вигнаний з віри, він повертається до людей через забобон. Епізод спокуси Ісуса в пустелі допомагає нам усвідомити це. І насамперед – відповісти на питання: а чи існує взагалі демон? Чи справді це слово – «демон» – означає якусь особу, що володіє розумом і волею, чи це всього лише символ, вираз, що використовується для означення сумарного етичного зла світу, колективної безрозсудності, колективного психічного відхилення і т.д.?

Багато хто серед інтелектуалів не вірить у демона як у конкретну особу. Проте слід зазначити, що великі письменники і мислителі, як ото

ПЕРЕМОГА НАД САТАНОЮ

Гюте чи Достоевський, надзвичайно серйозно ставилися до існування Сатани. Шарль Бодлер, який уже точно не був зразком моральності і честі, якось сказав, що «найбільша підступність демона полягає в тому, що він змушує повірити, що його не існує». Головний доказ існування демона в Євангеліях знаходиться не в численних епізодах оздоровлення біснுவатих, оскільки на тлумачення цих фактів могли вплинути вірування про джерела недуг. Справжній доказ місцятиться у святих! І Ісус, спокушуваний дияволом у пустині, є красномовним підтвердженням цього. Доказом є також безліч святих, які боролися за життя з князем пійми. Їх аж ніяк не можна уподібнити до Дон Кіхота, який боровся з вітряками. Навпаки, це люди зі здоровим розумом і психікою.

Якщо багато хто вважає абсурдом вірити в демона, то це тільки тому, що їхня думка ґрунтується на книгах, тому що вони проводять життя в бібліотеках або за письмовим столом, – тоді

як демона цікавлять не книги, а люди, особливо святи. Що може знати про Сатану той, хто ніколи не мав справи з його реальністю, а лише з його ідеєю, тобто з культурними, релігійними, етнологічними традиціями, пов'язаними з Сатаною? Такі люди зазвичай трактують це питання з неабиякою долею упевненості і відчуттям переваги, зневажливо відмахуючись від нього і називаючи все це «середньовічним мрако-вплинути вірування неність хибна – як у тих людей, які вихваляються, що не бояться лева, наводячи як доказ факт, що багаторазів бачили його намальованим чи на фотографії і жодного разу його не злякалися. З іншого боку, це повні нормально і логічно, що в диявола не вірять ті, хто не вірує в Бога. Було б просто-таки трагічно, якби всі, хто не вірує в Бога, вірили б у диявола!

Проте найголовніше, що християнська віра повинна сказати нам, полягає не в тому, що демон існує, а що Христос переміг демона. Христос і демон для християн

не є двома рівними і протилежними принципами. Ісус є єдиний Господь; сатана ж – це всього лише «зіпсоване» творіння. Якщо йому дана влада над людьми, то це для того, щоб дати людям можливість вільного вибору, а також аби вони «не загордилися», увірвавши в те, що є самодостатніми і не потребують жодного визволителя.

«Старий сатана з'їхав з глузду, – співається в одному негритянському спіричелсі. – Він цілився в мою душу, але помилився і зруйнував мій гріх». З Христом нам нічого боятися. Ніхто і ніщо не може заплідити нам зла, якщо ми самі не хочемо цього. Сатана, казав один із Отців Церкви, після приреште Христа став подібним до пса, прив'язаного за хвіст: він може скільки завгодно гавкати і кидатися, але не може вкусити, якщо лише ми самі не підійдемо до нього впритул. Ісус у пустелі звільнився від Сатани, аби звільнити від нього нас! Така радісна звістка, якою ми завершуємо час посту.

ОДИН З КОГОРТІ МАРКІЯНА

Іван Должанський (1809-1875)

Після закінчення духовної семінарії в 1838 р. друзі роз'їхалися в різні місця Галичини. Просяючися, за словами вірша М.Устияновича, вони «в святому зворушенні» складали «обіт» перед «лицем небес»:

Правдой Престолу Господа служити,
Народ душею Маркіяновою любити,
Єму і клад ума, і духа сили
Чрез весь живот наш до могили
Незломно, ціло посвятить.

За даними щорічного довідкового видання (т.зв. «шематизму») про духовенство Львівської митрополічої архидієцезії Греко-католицької Церкви, молодий отець І.Должанський починав свою священничу працю помічником пароха у містечку Городку (тепер – районний центр Львівської області), а в 1843 р. був іменований парохом Корчина.

За інформацією згаданого «шематизму», село Корчин тривалий час не мало пароха. Коли о. Должанський прийшов на цю посаду, то застав у селі дуже невеселу картину. Панщизняна система, що доживала свого віку, довела селян до крайнього матеріального і морального зубожіння, знеохотила їх до праці на землі, розповсюдила пияцтво. У порівняно невеликому тоді Корчині було аж три корчми, в яких їхні господарі-жиди споживали селян, обплутували їх лихвою, запівдарма прибирали до своїх рук їхню землю, худобу та інші пожитки. Відбувалося швидко зубожіння села, нівечення душ і калічення людських долів. Цьому сприяли суцільна неписьменність і правова незахищеність селян.

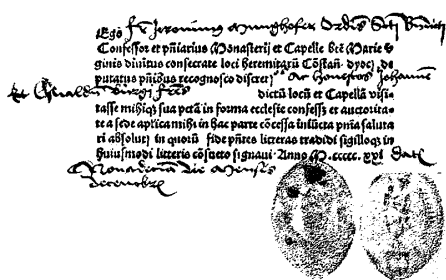
Отець Должанський, вочевидь, уже на своєму попередньому місці пастирської праці зарекомендував себе так, що церковне керівництво вважало за можливе після його на порятунок Корчини. І не помилилося. Молодий парох відразу наполегливо взявся за працю. Крім повсякденних душпастирських обов'язків, він розгорнув індивідуальну працю з людьми, групував їх коло себе, навчав, допомагав порадами, всіма заходами творив громадську спільноту. Йому вдалося переламати неохоту й упередженість селян до школи і вже в 1845 р. заснувати парохіальну школу, яка містилася в його хаті і в якій він особисто навчав дітей. Організоване «Братство тверезості» повело роботу, спрямовану на порятунок села від пияцтва.

Все це було непростим і нелегким. Австрійське законодавство вправді давало правову основу для розгортання сільського шкільництва і просвітніх заходів. Але впровадженню в життя цього права чинили запеклий опір на місцях поміщики й орендарі, яким легше було визискувати темних неорганізованих селян і для яких школа й освіта для їхніх підданих були непотрібними і шкідливими. Це та інші обставини були причиною того, що навіть після скасування панщини в 1848 р. ще довго протягом наступних десятиліть шкільне право залишалося не тільки на папері, а в багатьох селах Галичини продовжувала панувати ситуація, яку Іван Франко змалював у своїй драмі «Учитель».

(Продовження у наступних числах «Мети»)

Роман КИРЧІВ,
професор, доктор філологічних наук,
Заслужений діяч науки і техніки України.

МІФИ ПРО ІНДУЛЬГЕНЦІЇ

Свідчення про отримання індальгенції датоване 19 грудня 1521 роком.

Міф 1. Придбавши індальгенцію, можна викупити себе з пекла

Це – поширена помилка, яку часто наводять антикатолицькі коментатори, покладаючися на необізнаність як самих католиків, так і некатоликів. Але звинувачення це необґрунтоване. Оскільки індальгенція звільняє лише від тимчасових кар, вона не може врятувати людину від вічного покарання – пекла. Опинившись в пеклі, жодною кількістю індальгенцій вже не врятуєшся. Єдиний спосіб уникнути пекла – волати до Божого милосердя ще за життя. Після смерті людини вирішується її вічна доля (Євр. 9,27).

Міф 2. Можна придбати індальгенцію за ще недоконані гріхи

Церква завжди навчала, що індальгенції не мають стосунку до ще недоконаних гріхів. Американська «Католицька енциклопедія» зазначає: «[Індальгенція] – це не дозвіл на гріх і не прощення майбутнього гріха; ні те, ні інше не може бути дане жодною владою».

Міф 3. Купивши індальгенцію, можна «купити прощення»

Визначення індальгенції має на увазі, що прощення вже отримане: «Індальгенція – це спокутування перед Богом тимчасової кари за гріхи, вину за які вже прощено» (Indulgentiarum Doctrina, п. 1). Індаль-

генції не мають жодного стосунку до прощення гріхів. Вони стосуються лише покарань, які не скасовуються після прощення.

Міф 4. Індальгенції вигадали, аби покращити фінансове становище Церкви

Індальгенції з'явилися внаслідок роздумів над таїнством примирення. Це – спосіб скоротити покавання, передбачене дисципліною таїнства, і використовувалися за сотні років до того, як з'явилися проблеми, пов'язані з грошима.

Міф 5. Індальгенція скорочує перебування в чистилищі на певну кількість днів

Кількість днів, яка свого часу приписувалася до індальгенції, мала на

«Індальгенція» XVIII ст. некатолицької церкви з підписом греко-православного Патріарха Єрусалиму Досифея Нотара.

увазі тривалість покаянного періоду, який людина повинна відбутися на землі. Католицька Церква не стверджує, ніби знає що-небудь про тривалість перебування в чистилищі, тим більше – в разі кожної окремо взятої людини.

Джеймс ЕКІН

Міф 6. Індальгенцію можна купити

Триденський Собор здійснив відчутну реформу у практиці надання індальгенцій, а через те, що раніше траплялися зловживання, «в 1567 році Папа Пій V заборонив будь-яке надання індальгенцій, яке передбачало б сплату якої б то не було суми чи інші фінансові трансакції» (американська «Католицька енциклопедія»). Цей акт довів серйозність ставлення Церкви до усунення зловживань індальгенціями.

Міф 7. Раніше індальгенцію можна було купити

«Купити» індальгенцію не можна було ніколи. Грошовий скандал докола індальгенцій, що дав Мартіну Лютеру оправдання його ересі, стосувався індальгенцій добродійних, при придбанні яких належалося внести пожертву до якогонебудь добродійного фонду чи організації. Прямого продажу індальгенцій ніколи не було. Американська «Католицька енциклопедія» говорить: «Не складно зрозуміти, як саме з'явилися зловживання. Природно, що серед добрих справ, які є умовою придбання індальгенції, милостиня не могла не посідати почесного місця... Вочевидь, нічого поганого в цьому не було. Жертвувати гроші Богові або бідним – діяння, гідне похвали, і якщо воно здійснюється з правильними намірами, то, звичайно ж, не залишиться без винагороди».

Матеріал взятий з сайту: <http://www.christusimperi.org/>

ВОСКРЕСІННЯ

Ніч уже проминула, настала неділя, а Воскресіння все не було. Покладений до гробу Ісус лежав терпеливо на своїй Плащаниці і ждав.

Мали відчинитися зі знайомим скрипом двері, увійшов би старий Семко, набожно поцілував би святе Тіло, пропахле ладаном і холодом ранку, наче мертве. Потім зійшлися б інші. Чотири сивоголові, як апостоли, найдостойніші господарі брали б із острахом Тіло на Плащаниці, несли б за наказом Семка в захристію... З церкви виходив би він – «єрей Бога «Вишнього» – отець Василь, оточений юрбою хлопчиків із калаталами. Їхні удари проголошували б усьому світові, що «смерть по прав». Позаду йшли б інші, всеньке село – жінки м'якослізні, молодь у красі обличчя і строїв.

Передранковий вітер розносив би навколо церкви тремтячий наспів дяка: «Воскрес... яко же пророче...е...е». Так обходили б тричі, поки сонце не розтяло б краю неба червоною стрічкою.

Тоді хрест у руках отця Василя приторком об церковні двері прогнав би смерть. Дзвони розбили б скелю гробу, голос селянських грудей роздер би Плащаницю – простирadlo смерті. Радощі на товпачу грінули б у церкву, перемішуючи чоловіків, жінок, дітей, пориваючи зі собою отця Василя, щоб узріти чудо – Його, воскреслого на престолі у третій день, як було споконвіку.

Тільки Семко, відібравши з рук господарів Плащаницю, ховав би – до нової смерті.

Але неділя пройшла без дзвонів, без Воскресіння, і Христос, складений у гробі, ждав... Терпеливо, як завжди.

Дні чергувалися з ночами, але двері мовчали. Ангели на царських воротах завмерли зі здивування, святі супилися мовчки. Погасло червоне світло вічної лампи, запах воску й кадила розвіявся по кутках. Тільки Всевидюче Око у трикутнику над пре-столом було незмінне. Христос ждав...

Аж одного дня зарипіли перелякані двері, дзенькнули побиті шибки. Свіже повітря весело ринуло в тишу нагрітої долівки, заснувших хоругв. Увійшли до середини з гуком, шапки на головах, з губ – цигарковий дим і лайка.

Після кількох годин вийшли. Смертний жаж застиг на обличчях ангелів, святі попадали на долівку. Божа Мати заплакала, як колись в Іржавці. Свічі лежали в покуті на землі, кивот розбитий, а Святу Кров з украденої чаші всмоктував білий обрус. Всевидюче Око зникло – його прошила куля. Тільки Христос лежав непорушно на Плащаниці.

Крізь розбиті шибки чергувалися ніч і день, сонце і хмари. Горобці, що відлетіли були геть, знову повернулися, зачувши їжу. Пшениця й жито, ячмінь та інша пашня лежали зсипані купами, просто перед амвоном. Із царських воріт зроблено засіки й червоточина відмірювала їм години.

Христос ждав. Літо перейшло в осінь, опісля

зима заглянула крізь вікна, але Воскресіння не було.

Ранками хтось хлипав під стінами дерев'яної церковці, і крізь щілини просочувалася молитва, як кадильні дими. Христос знав: це молилися потайки Його діти, яких Він любив. Не було лише отця Василя, і Христос дивувався, що він не приходить.

Прийшла весна, збіжжя забрано, і спокій гробу повернувся. Ввечері, коли затих гамір горобців, хтось знову молився під стінами. Була субота – день смерті другий.

Слова молитви змішувалися з розмовою, і Христос дізнався, що тюрма переконала отця Василя і він повернувся.

– Так його там мучили, що падоньку!.. Відай, що возсоединився з тими й тепер, мо, буде правити по-їхньому... Мабуть, Бог уже вмер і правди... немає.

Та Христос лежав спокійний. Під примкненими повіками – тайна пізнання, на холодних устах – солodka мовчанка.

А вночі хтось відкрив знайомим скрипом двері церковці. Вкрадливий промінь освітив стіни, чийсь плач перейшов у ридання.

Отець Василь на колінах підповз до Ісусового гробу, поклав тремтячі руки на святі рани...

– Прости мені, Господи... я обманув їх, щоб лише вийти, щоб пустили із гробу... Тебе ради я згрішив...

Голос – шепотом від дверей, гострий, наказовий – і отець Василь заметушився:

– Іду вже, друже!

Він покаліченими руками обережно згорнув Плащаницю і пропів її цілунком. Опісля вийшов із церкви.

Його оточили кілька постатей. Легкий просвіт блимнув на залізі рушниць. Отець Василь глибоко зітхнув:

– Усе в порядку, друже командире!

Ніч прозорилася і вставав день третій – неділя. Отець Василь ступав легко, притуляючи до грудей святий скарб. Довкола нього йшли ті, яких він знав від коліски – малі колись хлопчики, які бігали з калаталами. У серці була радість, а на душі – немов на Святому Причасті. Плащаниця – простирadlo смерті – була порожня. Бо Христос воскрес і нечутно йшов попереду, дивлячись, як сонце промінням прорізує край неба.

Данило ЧАЙКОВСЬКИЙ (Данський), Нью-Йорк

Р.С. Привезене з Нью-Йорку (США) оповідання «Воскресіння» належить перу Данила Чайковського – борця за волю України, довголітнього в'язня фашистських концтаборів, де перебував разом з Провідником ОУН С.Бандерою, згодом – редактора газети «Шлях перемоги», яка виходила у Мюнхені. Він – автор і редактор книг «Вбивці Степана Бандери перед судом», «Хочу жити...» та низки інших. Водночас Данило Чайковський – рідний брат мого діда – греко-католицького священика, довголітнього в'язня сталінсько-більшовицьких концтаборів Романа Чайковського.

Данило ЧАЙКОВСЬКИЙ, с. Ясенівці

Вітаємо Ювілярів! У квітні святкують ювілеї:

55-річчя священства – о. Омелян Високинський (04.04)
30-річчя священства – о. Тарас Савчинський (15.04)
30-річчя священства – о. Петро Черепанич (27.04)
25-річчя священства – о. Ярослав Чухній (07.04)
20-річчя священства – о. Іван Білик (08.04)
15-річчя священства – о. Микола Яворський (24.04)

40-річчя уродин – о. Сергій Швагла (02.04)
40-річчя уродин – о. Андрій Литвин (20.04)

СЕМІНАР

РОЗПІЗНАННЯ ПОКЛИКАННЯ: СВЯЩЕНСТВО? ПОДРУЖЖЯ? БОГОПОСВЯЧЕНИЙ СТАН?

Спільнота Богопосвяченого життя «Мілес Єзу» запрошує хлопців та чоловіків віком від 18 до 30 років на семінар.

Дата : 15 травня 2010 року

Місце: Молодіжний Центр «Мілес Єзу»

при храмі Свщм. Йосафата та всіх мучеників Українського народу, вул. Довбуша, 24 м. Львів 79008

Початок семінару: 10:30 (реєстрація 10:00 – 10:30)

Завершення семінару: 17:00

Вартість участі у семінарі 30 грн.

Про участь у семінарі прохання повідомити та зареєструватися до 10 травня 2010 року

Тел. (0322) 276 – 74 – 08, E-MAIL: lviv@milesjesu.com

Міні-кросворд «Великодній»

1	С			7		П		
2	В			8		А		
3	Я			9		С		
4	Т			10		Х		
5	О			11		А		
6				12				

Ліва сторона: 1. Сукупність мирян, об'єднаних навколо Церкви, що знаходяться під духовною опікою. 2. Відокремлення іконостасом підвищення в церкві, де знаходиться престол. 3. Ікона, на якій зображено декілька святих. 4. День тижня, коли проходила Тайна вечеря і коли було скоплено Ісуса. 5. Повсякденний головний убір православних ченців. 6. По-іншому – веснянка, гагілка.

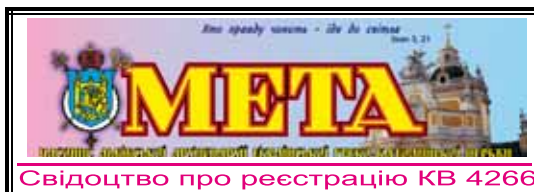
Права сторона:

7. У християнському богослужінні – молитовний урочистий спів (декламація) на честь свята чи святого. 8. В Біблії його іменовано «батьком народів». 9. Триптих із образами Ісуса Христа, Божої Матері та Івана Хрестителя. 10. Одна з іменувань Бога у Старому Заповіті. 11. Представник вищого християнського духовенства (Папа, патріарх, митрополит, кардинал, архієпископ). 12. Місце, де був похований Ісус Христос після розп'яття на Хресті.

Склав Богдан ЛАДАНАЙ, журналіст, м. Самбір.

Відповіді на кругословицю «Християнська» («Мета» число 3/62, безрезовь).

1.Марія. 2. Закон. 3. Хамос.4. Пасія. 5. Ореол. 6. Пріор. 7. Литія. 8. Синод. 9. Борис. 10. Копіс. 11. Собор. 12. Потир. 13. Митар. 14. Симон. 15. Жезло. 16. Ренан. 17. Тавор. 18. Павло.

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,
літературний редактор **Святослав СМУК,**
більдредатор і технічний редактор:
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. **За достовірність фактів відповідає автор.**
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: друкарня ДП МО України «Армія України»
Тираж: 6000
Замовл.